

Βε
26 1863/94

ΘΩΜΑΝΙΚΟΣ ΚΩΔΕΞ

(ΚΑΝΟΥΝΝΑΜΕ)

ΠΕΡΙ ΓΑΙΩΝ Η ΑΦΘΑΡΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ,

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ

Υ Π Ο

Δ. Α. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΑΚΗ,

ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ ΟΙΤΥΛΟΥ

Ἐν τῇ Εθνικῇ Συνελεύσει.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΙΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

1863.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣ ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

1893

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἄρ. 37

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Εἰσαχθέντων ἐσχάτως διαφόρων ψηφισμάτων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, ἀφορώντων τὰς τε ἔθνικὰς καὶ τὰς τῶν κοινοτήτων νομάς, ὡς καὶ τὰ ἐντὸς τῶν περιφερειῶν χωρίων δάση καὶ λοιπὰ ἀφθάρτα κτήματα, ἅτινα ἰδιοποιῦνται διάφοροι κοινότητες, στηριζόμεναι καὶ εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν δίκαιον, ὅπερ, ἐπὶ ἀμφισβητουμένων τοιούτων κτημάτων, λαμβάνεται ἐπ' ὄψιν καὶ παρὰ τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, δημοσιεύω, προτροπῇ ἀξιολίμων πληρεξουσίων καὶ δικηγόρων, τὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ πρωτοτύπου μεταφρασθέντα, ἐν ἰσχύϊ, Ὀθωμανικὸν Κώδικα (Κανουνναμέ), περιέχοντα τὰς περὶ τῶν ἀνωτέρω καὶ περὶ πάντων τῶν λοιπῶν ἀφθάρτων κτημάτων διατάξεις τοῦ Ὀθωμανικοῦ δικαίου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1863.

Δ. Α. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΑΚΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἐκδόσεις
Ἰστορίας

ΝΥΝ

Ἐκδόσεις

Α. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ

Ἰστορία

Ἰστορία

ΑΝΑΞ ΑΒΔΟΥΛ-ΜΕΔΖΙΔ-ΧΑΝ,
ΥΙΟΣ ΜΑΧΜΟΥΔ-ΧΑΝ,
Ο ΝΙΚΗΤΗΣ.

Ἀπόγραφον ἰδιοχείρου Αὐτοκρατορικῆς ἐπιψηφίσεως.

Ἐνεργηθῆτω κατὰ συνέπειαν.

ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΣ ΚΩΔΗΞ
(ΚΑΝΟΥΝΝΑΜΕ)
ΠΕΡΙ ΓΑΙΩΝ Η ΑΦΘΑΡΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ.

Εἰσαγωγή.

*Ἄρθρον 1. — Αἱ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Ἐπικρατείᾳ ἐδ
ρισκόμεναι γαῖαι διαιροῦνται εἰς πέντε κατηγορίας. Ἡ
μὲν πρώτη περιλαμβάνει τὰς ἰδιοκτήτους γαίας, τουτέστι
τοὺς ἐν εἴδει ἰδιοκτησίας κατεχομένους τόπους· ἡ δὲ δευ
τέρα, τὰς δημοσίας· ἡ δὲ τρίτη, τὰς ἀφιερωμένας· ἡ δὲ
τετάρτη, τὰς καταλειμμένας, καὶ ἡ πέμπτη, τὰς νεκρά
γαίας.

Ἄρθρον 2. — Ἰδιοκτῆτων γαιῶν εἶδη εἰσι τέσσαρα· εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἀνάγονται τὰ ἐντὸς χωρίων καὶ κωμοπόλεων εὐρισκόμενα γῆπεδα καὶ οἱ τόποι μέχρις ἑκτάσσεως ἡμίσεως στρέμματος, οἵτινες, κείμενοι παρ' αὐτὰ, λογίζονται συμπλήρωμα τῶν κατοικιῶν· εἰς δὲ τὸ δεῦτερον, αἱ γαῖαι, αἵτινες, ἀποχωρισθεῖσαι τῶν δημοσίων, κατέστησαν ἀληθῶς ἰδιόκτητοι, ὅπως, κατὰ τὸν νόμον, διαφοροτρόπως κατέχονται· εἰς δὲ τὸ τρίτον, αἱ ἀποδεκακίζόμεναι, καὶ εἰς τὸ τέταρτον, αἱ εἰς χαράτζιον ὑποκείμεναι. Δηλονότι ἀποδεκατιζόμεναι γαῖαι λογίζονται οἱ τόποι, οἵτινες διανέμονται, ἐν καιρῷ τῆς κατακτήσεως, εἰς τοὺς δορυκτῆτορας, γινόμεναι αὐτοῖς ἰδιόκτητοι· εἰς χαράτζιον δὲ ὑποκείμεναι ἐννοοῦνται οἱ τόποι, οἵτινες ἀφίενται εἰς τὴν κατοχὴν τῶν μὴ μουσουλμάνων ἰθαγενῶν.

Τὸ χαράτζιον τῶν γαιῶν εἶναι δύο εἰδῶν· τὸ μὲν τοῦ πρώτου εἶδους, τὸ διανεμητικὸν χαράτζιον, ὅπερ ὄρισταὶ νὰ εἰσπράττηται μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ δεκάτου τῶν προϊόντων τῆς γῆς, καθ' ὅσον ἐπιδέχεται ὁ τόπος· τὸ δὲ τοῦ δευτέρου, τὸ, λόγῳ συντάξεως, διδόμενον, συνιστάμενον δὲ εἰς ὄρισμένον χρηματικὸν ποσόν, πληρωνόμενον καὶ ὀριζόμενον ἐν εἴδει ἀποκοπῆς ἐπὶ τῶν γαιῶν.

Πασῶν τῶν γαιῶν τὰ παρακολουθήματα, ὅσον πρόσωπά τε καὶ κτήματα, ἀνήκοντα εἰς τὸν κύριον καὶ ἐξουσιαστὴν αὐτῶν, κληρονομοῦνται ὡς τὰ λοιπὰ χρήματα καὶ πράγματα· ὑπάγονται δὲ εἰς τὰς αὐτὰς διατάξεις, ὡς τὸ ἀφιέρωμα, τὸ ἐνέχυρον, τὸ δῶρον καὶ ἡ ἐξαγορά.

Τόσον αἱ ἀποδεκατιζόμεναι ὅσον καὶ αἱ εἰς χαράτζιον

ὑποκείμεναι γαῖαι ἀνήκουσι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κατόχου αὐτῶν, εἰς τὸ Ταμεῖον, καὶ ἀνάγονται εἰς τὰς περὶ δημοσίων γαιῶν διατάξεις.

Αἱ ἐπὶ τῶν τεσσάρων εἰδῶν τῶν ἰδιοκτῆτων γαιῶν ἐφαρμοζόμεναι διατάξεις, οὕσαι ἐκτεθειμέναι ἐν τοῖς νομολογικοῖς βιβλίοις, δὲν θέλουσι πραγματευθῆ ἔν τῳ παρόντι περὶ γαιῶν Κώδῃκι.

Ἄρθρον 3.— Τὰ παρακολουθήματα τῶν δημοσίων γαιῶν εἶναι τόποι, οἷον· ἀγροὶ, λειμῶνες, θέρετρα, χειμᾶδια, δάση, αὐτόφυτα καὶ φυτευτὰ, τῶν ἐποίων, ὡς ἀνηκόντων εἰς τὸ Ταμεῖον, ἢ παραχώρησις γίνεται ἐκ μέρους τῆς ὑφ. Κυβερνήσεως. Ἐνῳ δὲ, κατὰ τὰς πρότερον λαμβανούσας χώραν παραχωρήσεις καὶ χηρεύσεις γαιῶν, ἢ κατοχὴ αὐτῶν ἐγένετο, ἀδεία καὶ καταπιστεύσει τῶν, ὡς κυρίων τῆς γῆς θεωρουμένων, κατόχων τιμαρίων ἢ ζιαμετίων, μέχρι δέ τινος, καὶ παρὰ τῶν ἐνοικιαστῶν καὶ εἰσπρακτόρων, καθαιρεθέντων τούτων ἐσχάτως, ἢ κατοχὴ διενεργεῖται νῦν, ἀδεία καὶ καταπιστεύσει εἰδικοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Κτηματονόμου, καὶ δίδεται εἰς χεῖρας τῶν κατόχων ταπίον (παραχωρητήριο,) φέρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Μονόγραμμα. Τὸ δὲ ἔνεκα τῆς κατοχῆς πληρωνόμενον δικαίωμα ταπίου εἶναι καταβολή, εἰσπραττομένη παρὰ τοῦ Κτηματονόμου ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἄρθρον 4.— Αἱ ἀφιερωμέναι γαῖαι διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας. Εἰς τὴν πρώτην ἀνάγονται αἱ γαῖαι, αἵτινες, ἐνῳ ἦσαν ἀληθῶς ἰδιόκτητοι, ἔγιναν κατὰ τὸν νόμον ἀφιέρωμα (βακούριον.) Ἐπειδὴ δὲ τὰ παρακολουθήματα τοιούτων ἀφιερωμένων γαιῶν καὶ πάντα

τὰ ἐκ τῆς κατοχῆς αὐτῶν δικαιώματα, ἀνήκοντα εἰς τὸ ἀφιέρωμα, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς κανονικὰς διατάξεις, ἀλλ' ἐνεργεῖται ἐπ' αὐτῶν ἀναγκαίως, ὅπως ἔχει, ὁ συμπεφωνημένος ὅρος, διὰ τοῦτο δὲν πραγματεύεται ὁ παρῶν Κώδικς περὶ τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν ἀφιερωμένων γαιῶν.

Εἰς δὲ τὴν δευτέραν κατηγορίαν ἀνάγονται αἱ γαῖαι, αἵτινες ἀποχωρησθεῖσαι τῶν δημοσίων γαιῶν, ἀφιερώθησαν ὑπὸ τῶν μεγάλων Αὐτοκρατόρων, ἢ ὑπ' ἄλλων καθ' αὐτὸ ἀδεία Σουλτανικῆ· ὥστε τοιοῦτου εἴδους ἀφιερωμένοι γαῖαι δὲν εἶναι ἀφιέρωματα κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως· διότι ἡ ἀφιέρωσις αὐτῶν σημαίνει, ὅτι ὠρίσθησαν ἐνί τινι τρόπῳ παρὰ τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας τὰ ὠφελήματα (οἷον δέκατα καὶ δικαιώματα) μέρος τινὸς μόνον ἀποκεχωρισμένου τῶν δημοσίων γαιῶν. Αἱ πλεῖσται δὲ τῶν ἐν τῇ ὀθωμανικῇ Ἐπικρατείᾳ γαιῶν ὑπάγονται εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ παρακολουθήματα τῶν εἰς τοιαύτας ἰδιοκτησίας ἐγκαταριθμουμένων ἀφιερωμάτων, καθὼς καὶ τὰ ὠφελήματα τῶν δημοσίων γαιῶν, ἀνήκουσιν εἰς τὸ Δημόσιον, θέλουσιν ἐφαρμόζεσθαι τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτὰς ἐντελῶς αἱ ἐφεξῆς κανονικαὶ διατάξεις. Ἀλλὰ, καθὼς τὸ δικαίωμα τῆς παραχωρήσεως καὶ τῆς μεταβιβάσεως, ὡς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν χρεύσεων, ἐν τοῖς ὠφελήμασι τῶν δημοσίων γαιῶν, ἀνήκουσιν εἰς τὸ Δημόσιον, οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἀφιερωμέναις γαῖαις, ἀνήκουσι ταῦτα εἰς τὸ ἀφιέρωμα.

Αἱ ἐξῆς περὶ γαιῶν διατάξεις ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀφιερωμένων γαιῶν ἐπομένως δασακίς ἐν τῷ Κώδικι τοῦτω γείνη μνεῖα περὶ ἀφιερω-

μένων γαιῶν, τοῦτο θέλει σημαίνει ἀφιερωμένας γαίας, συγκαταλεχθείσας εἰς τοιαύτας ἰδιοκτησίας.

Ἐπάρχει δὲ καὶ ἄλλο εἶδος τοιούτων ἀφιερωμένων γαιῶν, τοῦτέστι ἐνῶ τὰ δεκάτα καὶ οἱ φόροι αὐτῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸ Δημόσιον, ὡς τὰ παρακολουθήματα εἰς τὸ Ταμεῖον, ὠρίσθησαν ἐνὶ τρόπῳ τὰ ἐκ τῆς κατοχῆς αὐτῶν δικαιώματα συνάμα μετὰ τῶν δεκάτων καὶ τῶν φόρων, καθὼ ἀνηκόντων εἰς τὸ Ταμεῖον μόνον τῶν ἐκ τῆς κατοχῆς αὐτῶν δικαιωμάτων ἢ παρακολουθημάτων. Ἐπὶ τοῦ εἶδους τοῦτου τῶν ἀφιερωμένων γαιῶν δὲν ἰσχύουσιν αἱ κανονικαὶ διατάξεις, ὡς ἐπὶ τῆς παραχρήσεως καὶ μεταβιβάσεως, ἀλλὰ σπειρομένων καὶ κατεχομένων αὐτῶν ἀπευθείας ὑπὸ τοῦ Ἀφιερώματος ἢ ὑπ' ἄλλων δι' ἐκμισθώσεως, γίνεται χρῆσις τῶν ἐξ αὐτῶν ὠφελειῶν κατὰ τοὺς συμπεφωνημένους ὅρους τοῦ Ἀφιερώματος.

*Ἄρθρον 5.—Καταλειμμένα γαῖαι εἰσὶ δύο εἰδῶν. Εἰς μὲν τὸ πρῶτον ὑπάγονται οἱ εἰς κοινὴν πάντων τῶν ἀνθρώπων χρῆσιν ὠρισμένοι τόποι, ἐν οἷς καὶ οἱ δημόσιοι δρόμοι. Εἰς δὲ τὸ δεύτερον οἱ ἰδίως εἰς χρῆσιν πάντων τῶν κατοίκων ἐνὸς χωρίου ἢ κωμοπόλεως, ἢ πλειοτέρων χωρίων καὶ κωμοπόλεων ἐδρισκόμενοι τόποι ὥστε εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ αἱ διὰ τοὺς κατοίκους χωρίων καὶ κωμοπόλεων ὠρισμένα νομαί.

*Ἄρθρον 6.—Αἱ νεκρὰ γαῖαι, μὴ οὔσαι εἰς τὴν κατοχὴν τινος, μηδὲ καταλειμμένα εἰς κοινὴν τῶν κατοίκων χρῆσιν, εἰσὶ κεχερσωμένοι τόποι, ἀπέχοντες χωρίων καὶ κωμοπόλεων ἐφόσον δὲν ἀκούεται ἡ φωνὴ μεγαλοφώνου ἀνθρώπου ἐκ τοῦ ἀπωτέρου καλλιεργημένου τόπου, ἤτοι εἰς ἀπόστασιν ἡμισσίας ὥρας.

Ἄρθρον 7.—Ὁ παρῶν Κώδης περὶ γαιῶν ἢ ἀφθάρτων κτημάτων διαιρεῖται εἰς τρία Μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον πραγματεύεται περὶ δημοσίων γαιῶν· τὸ δὲ δεύτερον περὶ καταλειμμένων, ἅμα δὲ καὶ περὶ νεκρῶν γαιῶν, καθὼς καὶ περὶ διαθεσίμων ὄρειων τόπων· τὸ δὲ τρίτον περὶ διαφόρων.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ,

Πραγματευόμενον περὶ δημοσίων γαιῶν, περιλαμβάνει τέσσαρα Κεφάλαια, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀφορᾷ τὴν κατοχὴν· τὸ δὲ δεύτερον τὴν παραχώρησιν· τὸ δὲ τρίτον τὴν μεταβίβασιν καὶ τὸ τέταρτον τὰς χηρέσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατοχῆς δημοσίων γαιῶν.

Ἄρθρον 8.—Ὅλαι αἱ γαῖαι χωρίου καὶ κωμοπόλεως, ἀποτελοῦσαι σύνολόν τι, δὲν παραχωροῦνται εἰς τὴν δολομέλειαν τῶν κατοίκων, ἀλλὰ εἰς ἕκαστον τῶν κατοίκων χωριστὰ, καὶ δίδεται αὐτῷ ἔγγραφον ταπίον, δηλωτικὸν τῆς κατοχῆς αὐτῶν.

Ἄρθρον 9.—Ἐπὶ τῶν σπορᾶς καὶ καλλιεργείας ἐπιδεικτικῶν γαιῶν σπεύρεται πᾶν εἶδος σπαρτῶν, οἶον· σίτος, κριθή, ὄρυζιον, ἐρυθρόδανον, καὶ λοιπὰ ὄσπρια, καὶ διατίθενται αὗται πρὸς σπορὰν ἐκμισθόμεναι, ἢ διανειζόμεναι.

Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἀφήνῳνται χέρσοι, ἂν δὲν ἀποδει-
χθῆ τι ἐκ τῶν ἀληθῶν κωλυμάτων, ἐκτεθησομένον ἐν
τῷ περὶ ἀδεισπόντων Κεφαλαίῳ.

Ἄρθρον 10. — Τὰ λειβάδια, ἐξ ὧν φυόντων ἔκπα-
λαι χόρτα εἰσπράττεται δέκατον, ἐξομοιοῦνται μὲ τὰς
σπορίμους γαίας, καὶ κατέχονται διὰ ταπίου· ὁ δὲ κάτο-
χος αὐτῶν, νεμόμενος ἀποκλειστικῶς τὸ ἐξ αὐτῶν φυό-
μενον χόρτον, δικαιούται νὰ διακωλύῃ τῆς νομῆς αὐτοῦ
ἄλλον. Τοιαῦτα δὲ λειβάδια καλλιεργοῦνται καὶ σπεί-
ρονται, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου.

Ἄρθρον 11. — Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα κιουλθὲ παραγόμε-
νον χόρτον ἐν τῷ, κατὰ τὴν ποιότητα τῆς γῆς, πρὸς ἀ-
νάπαυσιν ἀφηγομένῳ ἀγρῷ ἐκ τῶν διὰ ταπίου κατεχο-
μένων, νέμεται μόνον ὁ κάτοχος τοῦ ἀγροῦ, δικαιούμενος
νὰ ἐμποδίσῃ ἄλλον νὰ εἰσέρχῃται εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ εἰσά-
γῃ καὶ βόσκη τὰ κτήνη αὐτοῦ.

Ἄρθρον 12. — Πρὶν λάθῃ τις τὴν ἀδειαν τοῦ Κτη-
ματονόμου, δὲν δύναται, καταχρῶμενος, νὰ μεταποιήσῃ
ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένων ἀγρῶν χῶμα εἰς ἀντι-
κείμενα, οἷον κεράμια καὶ πλίνθους, ἂν δὲ ἤθελε πράξῃ
τοῦτο, εἴτε ἡ γῆ ἐκείνη εἶναι δημοσία, εἴτε ἀφιερωμένη,
λαμβάνεται παρ' αὐτοῦ διὰ τὸ Δημόσιον ἢ καταλογιζομέ-
νη ἀξία τοῦ τόπου ὅθεν ἐξωρύχθη τὸ χῶμα.

Ἄρθρον 13. — Ὁ κάτοχος δικαιούται νὰ ἐμποδίσῃ
τὴν διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ δυνάμει ταπίου κατεχομένων γαι-
ῶν διάθασιν ἄλλου· ἐκτὸς μόνον, ἐὰν ὑπάρχῃ ἔκπαλαι τὸ
δικαίωμα τῆς διὰ τῆς γῆς ἐκείνης διαβάσεως.

Ἄρθρον 14. — Ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ὑπὸ τινος κατεχομέ-
νης δὲν δύναται ἄλλος, ἄνευ προηγουμένης ἀδείας καὶ

γνώσεως τοῦ κατόχου, νὰ κατασκευάσῃ χάνδακας καὶ ἀλώνια, οὐδ' ἄλλως πως νὰ καθέξῃ αὐτὴν αὐθαιρέτως.

*Ἄρθρον 15. — Ἐὰν αἱ γαῖαι, συνεταιρικῶς κατεχόμεναι, ἐπιδέχωνται διανομὴν, ἤτοι ὅταν ἦναι ἐφικτὴ ὠφέλειά τις διὰ τῆς ἀποχωρίσεως τῆς μερίδος ἑνὸς ἐκάστου τῶν συνεταιρῶν, οἱ δὲ συνεταιῖροι, ἢ τινὲς ἐξ αὐτῶν, ζητήσωσι τὴν διανομὴν, τότε, κατὰ τὴν διάφορον τοῦ τόπου ποιότητα, διακρινομένην εἰς πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην, ἀποχωρίζεται καὶ ὀρίζεται ἡ μερίς ἐκάστου διὰ κλήρου, ἢ ἄλλων νομίμων μέσων, μεσολαθήσει τοῦ Κτηματονόμου, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν τῶν συνεταιρῶν, ἢ τῶν νομίμων πληρεξουσίων των. Μὴ οὔσης δὲ ἐφικτῆς τῆς διανομῆς, κατέχονται πάλιν συνεταιρικῶς, ὡς πρότερον· ἢ δὲ ἀλληλοδιαδόχως γινόμενη κατοχὴ αὐτῶν εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν νόμον.

*Ἄρθρον 16. — Ἀφοῦ, διανεμηθεῖσῶν τῶν γαιῶν, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ δεδῆλωται, ἕκαστος τῶν συνεταιρῶν προσδιορίσας τὰ ὅρια τῆς μερίδος του, καταλάβῃ καὶ καθέξῃ αὐτὴν χωριστὰ, δὲν δύνανται τινες ἐξ αὐτῶν ἀποποιούμενοι αὐτὴν, νὰ ἐνεργήσωσιν διανομὴν κατ' ἐπανάληψιν.

*Ἄρθρον 17. — Ἄνευ τῆς ἀδείας καὶ μεσολαθήσεως τοῦ Κτηματονόμου καὶ τῆς παρουσίας τῶν κατόχων, ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν πληρεξουσίων, διανομὴ γαιῶν δὲν γίνεται· ἐν δὲ περιπτώσει ἐναντία, ἢ διανομὴ λογίζεται ἄκυρος.

*Ἄρθρον 18. — Ἐὰν οἱ συνεταιρικῶς κατέχοντες γαῖας, ἢ τινες ἐξ αὐτῶν, ἤθελον εἶσθαι ἀνήλικες (ἐκατέρου γένους,) αἱ γαῖαι αὐτῶν, οὔσαι, καθ' ὃν τρόπον ἐν τῷ

δεκάτω πέμπτω ἄρθρω δεδήλωται, ἐπιδεκτικαὶ διανομῆς, διανέμονται διὰ τῶν ἐπιτρόπων των· ὡσαύτως καὶ αἱ γαῖαι φρενοβλαβῶν καὶ παλιμπαίδων (ἐκατέρου γένους) διανέμονται διὰ τῶν κηδεμόνων αὐτῶν.

Ἄρθρον 19.—Ὁ κατέχων ἀπολύτως δυνάμει ταπίου τόπους, οἷον δάσος καὶ πρινωῶνα, δὲν δύναται νὰ δενδροτομήσῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ κατασκευάσῃ ἄγρὸν πρὸς σποράν· οὔτε δέ τις ἐκ τῶν συνεταιρικῶς κατεχόντων τοιούτους τόπους δύναται νὰ δενδροτομήσῃ τὸ ὅλον, ἢ μέρος ἐκεῖνων τῶν τόπων, καὶ νὰ μεταποιήσῃ αὐτὸ εἰς ἄγρὸν, ἐὰν δὲν δοθῇ ἢ ἐπὶ τούτῳ ἄδεια τῶν λοιπῶν συνεταιρίων αὐτοῦ· ἐὰν δὲ γίνῃ τοῦτο, δικαιούται ὁ συνεταιρὸς αὐτοῦ νὰ συμμεθέξῃ τοῦ καλλιεργηθέντος ἐκεῖνου τόπου.

Ἄρθρον 20.—Πρὶν ἐξακριβωθῇ δικαστικῶς νόμιμον τι κώλυμα, οἷον ἀνηθότης, φρενοβλάβεια, καταδυναστευσις καὶ, ἐν διαστήματι πολέμου, ἐν μεμακρυσμένῃ χώρᾳ διαμονή, δὲν εἰσακούονται ἄγωγαὶ περὶ γαιῶν, ἐπὶ δέκα ἔτη ἀδιαφιλονεικῆτως κατεχομένων καὶ ἐφωδιασμένων διὰ ταπίου. Καὶ εἰσακούονται μὲν αἱ περὶ γαιῶν ἄγωγαὶ μέχρι δέκα ἐτῶν ἀφ' ἧς ἐξέλιπον τὰ νόμιμα ἐκεῖνα κωλύματα· μετὰ δὲ τὴν παρέλευση τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος δὲν εἰσακούονται. Ἐν τούτοις, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος δμολογήσῃ, ὅτι αὐθαιρέτως κατέλαβε καὶ ἔσπειρε τὰς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ εὐρισκομένας γαίας· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου καὶ τῆς κατοχῆς, αἱ γαῖαι ἐκεῖναι ἀποδίδονται εἰς τὸν ἀνήκουσιν.

Ἄρθρον 21.—Ἄφου μετὰ τὴν δίκην ἀποδοθῶσι διὰ

τοῦ Κτηματονόμου καὶ κεταληφθῶσιν αἱ γαῖαι, ἐκ τῶν δίοιων, αὐθαιρέτως ἢ δυναστικῶς κατακρατηθεισῶν καὶ σπαρεισῶν, εἰσεπράττοντο ἔτησίως τὰ ἔγγεια δικαιώματα, δὲν ἔχουν τὴν ἰκανότητα οὔτε ὁ Κτηματονόμος, οὔτε ὁ ζητήσας τὴν ἀπόδοσιν τῶν γαιῶν του, νὰ λάβωσι πληρωμὴν λόγφ ἐξασθενώσεως γῆς, ἢ ἐνοικίου. Ἡ αὐτὴ διάταξις ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀνήθους, τοὺς φρενοβλαβεῖς καὶ τοὺς παλίμπαιδας (ἐκατέρου γένους).

Ἄρθρον 22.— Ἀποδοθεισῶν τῶν αὐθαιρέτως ἢ δυναστικῶς καταληφθεισῶν καὶ σπαρεισῶν γαιῶν, ἔχει μὲν τὴν ἰκανότητα ὁ ζητήσας τὴν ἀπόδοσιν τῶν γαιῶν νὰ ὑποχρεώσῃ διὰ τοῦ Κτηματονόμου ἐκεῖνον, ὅστις κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον εἶχε καταλάβει αὐτάς, νὰ ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου τὰ ἐπ' αὐτοῦ σπαρέντα καὶ ἀναβλαστήσαντα γεννήματα, ἢ χορταρικά· οὐχὶ δὲ νὰ καταλάβῃ ταῦτα αὐτός.

Ἄρθρον 23.— Ἐκμισθώσαντος, ἢ δανείσαντός τινος εἰς ἄλλον τὰς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας, ἐὰν ὁ μισθωτῆς, ἢ ὁ δανεισάμενος ὁμολογῇ, ὅτι σπείρων καὶ κατέχων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς γαίας ἐκεῖνας, διατέλει μισθωτῆς ἢ δανειολήπτης, δὲν ἀναγνωρίζεται εἰς αὐτὸν δικαίωμα ἐγκαταστάσεως. Ὅθεν, μὴ λογιζομένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, ὁ διατελῶν κάτοχος γαιῶν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ λάβῃ ἐν παντὶ καιρῷ τὰς γαίας αὐτοῦ ἀπὸ τὸν μισθωτὴν καὶ δανειολήπτην καὶ κατέχῃ αὐτάς.

Ἄρθρον 24.— Ἐπειδὴ, ἔκτος τῶν διὰ τοὺς κατοίκους ἐνὸς ἢ πλειοτέρων χωρίων ἰδίως ὠρισμένων θερέτρων καὶ χειμαδίων, δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν σπορίμων γαιῶν καὶ τῶν τόπων, οὔτινες ἔγιναν θέρετρα

καὶ χειμάδια, καὶ κατέχονται ἀπολύτως, ἢ συναιτηρικῶς διὰ ταπίου, ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς αὐτοὺς ἐντελῶς αἱ προῤῥηθεῖσαι καὶ αἱ ἐφεξῆς δηλωθησόμεναι κανονικαὶ διατάξεις· τὰ δὲ θερέτρου καὶ χειμαδίου δικαίωματα εἰσπράττονται, καθόσον ἐνδέχεται, καὶ παρὰ τῶν κατόχων τῶν θερέτρων καὶ χειμαδίων τῶν δύο τούτων εἰδῶν.

*Ἀρθρον 25.—Μὴ ὑπαρχούσης ἀδείας τοῦ Κτηματονόμου, δὲν δύναται τις, ἐμφυτεύων εἰς τὰς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας, κλήματα καὶ διάφορα κάρπιμα δένδρα, νὰ σχηματίσῃ ἀμπελον καὶ περιβόλιον· ἐὰν δὲ εὗρεθῇ πράξας τοῦτο ἄνευ ἀδείας, ἔχει τὸ Δημόσιον μέχρι τριῶν ἐτῶν τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ, ἵνα ἀρθῶσιν ἐκ τοῦ μέσθ τὰ φυτὰ ἐκεῖνα. Ἐὰν δὲ, παρελθόντων τῶν τριῶν ἐτῶν, φθάσῃ τὰ φυτὰ εἰς βαθμὸν καρποφορίας, καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ ἀφθῶσιν ἐν τῇ καταστάσει αὐτῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ κάρπιμα δένδρα, τὰ ὁποῖα, εἴτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἄνευ ἀδείας, ἐμφυτευθέντα, ὑπερέβησαν τὰ τρία ἔτη, εἴτε ἐνεφυτεύθησαν, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου, δὲν ἀνάγονται εἰς τὰς γαίας (ἄφθαρτα κλήματα), εἰσπράττεται ἐκ τοῦ παραγομένου καρποῦ αὐτῶν, καθὸ ἰδιοκτησίας τοῦ κυρίου αὐτῶν, ἐτήσιον δέκατον· δὲν δύναται δὲ νὰ δρισθῇ μουκατὰς (ἀποκοπὴ) διὰ τοὺς τόπους τῶν ἀμπελων καὶ περιβολίων ἐκ τῶν δένδρων, τῶν ὁποίων εἰσπράττεται δέκατον παραγωγῆς.

*Ἀρθρον 26.—Ἐὰν τις, ἐμβολιάσῃ αὐτοφυῆ δένδρα ἐν γῇ κατεχομένη ὑπ' αὐτοῦ ἀπολύτως ἢ συνεταιρικῶς καὶ περιεποιηθῇ αὐτὰ, καθίστανται ταῦτα ἰδιόκτητα αὐτοῦ καὶ δὲν μετέχει τῶν τοιούτων δένδρων οὔτε ὁ συνεταιρὸς, οὔτε ὁ Κτηματονόμος, ἀλλὰ μόνον εἰσπράττεται κατ' ἔτος τὸ νόμιμον ἐκ τῶν παραγομένων καρπῶν τῶν δέκατον.

Ἄρθρον 27.—Ἐάν ξένος τις, ἐμβολιάσας τὰ ἐν τῇ κατοχῇ ἄλλου τινος αὐτόφυτα δένδρα, περιποιῆται αὐτά, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γενῆ κύριος αὐτῶν, ἐνόσφ δὲν ληφθῆ ἢ ἄδεια τοῦ κατόχου τῆς γῆς. Ἐάν δὲ ὁ ξένος θέλῃ νὰ ἐμβολιάσῃ αὐτὰ καὶ περιποιηθῆ, δύναται ὁ κάτοχος τῆς γῆς νὰ τὸν διακωλύσῃ· καὶ ἂν εὐρεθῶσιν αὐτὰ ἐμβολιασμένα, δικαιούται ὁ κάτοχος τῆς γῆς, μεσολαβήσει τοῦ Κτηματονόμου, νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκκοπὴν ἐκείνων τῶν δένδρων ἐκ τοῦ τύπου, ὅπου ἐνεβολιάσθησαν.

Ἄρθρον 28.—Ἐν γέτει τὰ ἐν δημοσίαις γαίαις αὐτοφυῶς ἀναπλασάνοντα κάρπιμά τε καὶ ἄκαρπα δένδρα, οἶον· δρυῖες, καρβαί, καστανέαι καὶ παρόμοια ὑπάγονται εἰς τὰς γαίας (ἄφθαρτα κτήματα) ἐπομένως ἢ κάρπωσις αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὸν κάτοχον τῶν γαιῶν· μόνον δὲ ἐκ τῆς παραγωγῆς τῶν καρπίμων δένδρων εἰσπράττεται, ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, τὸ νόμιμον δέκατον. Τοιαῦτα αὐτόφυτα δένδρα δὲν δύναται οὔτε ὁ κάτοχος αὐτῶν, οὔτε τις ξένος νὰ ἐκκόψῃ, ἢ ἐξαφανίσῃ· ἐάν δὲ τυχὸν πράξῃ τοῦτο, εἰσπράττεται ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου ἢ ἀξία τῶν δένδρων ἐκείνων ἀπὸ τὸν ἐκκόψαντα ἢ ἐξαφανίσαντα αὐτά.

Ἄρθρον 29.—Ἐάν τις ἐμφυτεύσῃ ἄδεια τοῦ Κτηματονόμου ἄκαρπα δένδρα εἰς τὰς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας καὶ ποιήσῃ τεχνητὸν δάσος, ἐκ τῶν δένδρων τούτων, ὄντων ἰδιοκτητῶν αὐτοῦ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑλοτομῇ ἀποκλειστικῶς καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτά· ἂν δὲ τις ἄλλος ἤθελεν ὑλοτομήσει, λαμβάνει παρὰ τούτου τὴν ἀξίαν τῶν δένδρων ἐκείνων. Διὰ δὲ τοὺς τόπους τῶν τοιούτων δασῶν προσδιορίζεται ἕγγειον ἐνοίκιον, ἀνάλογον πρὸς τὸ δέκατον λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς κατὰ τὴν θέσιν διαφόρου ἐκτιμήσεως.

Ἄρθρον 30.—Ἐκτὸς τῶν σὺν τοῖς διαθεσίμοις ὄρεσιν εἰς χρῆσιν τῶν κατοίκων τῶν χωρίων ὠρισμένων δασῶν, τὰ (ὡς περιέχοντα αὐτόφυτα δένδρα) πατρόθεν καὶ παππόθεν ἢ ἐξ ἄλλου κατὰ παραχώρησιν κατεχόμενα δάση κατέχονται διὰ ταπίου· ἐπομένως μόνον ὁ κάτοχος αὐτῶν ὑλοτομεῖ ἐξ αὐτῶν τῶν δένδρων, καὶ, ἐάν τις τῶν ξένων προτίθεται νὰ ὑλοτομήσῃ, δύναται ὁ κάτοχος, μεσολαβήσῃ τοῦ Κτηματονόμου, νὰ παρεμποδίσῃ αὐτόν· ἂν δὲ ὑλοτόμησεν, εἰσπράττεται ἡ ἀξία τῶν δένδρων ἐκείνων ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου. Δι' αὐτοὺς δὲ τοὺς τύπους λαμβάνεται παρὰ τοῦ Δημοσίου ἔγγειον ἐνοίκιον, ἀνάλογον πρὸς τὸ δέκατον. Τοιαῦτα δάση ὑπάρχοντα ἐπίσης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν λοιπῶν γαιῶν.

Ἄρθρον 31.—Ἐπὶ δημοσίων γαιῶν δὲν ἀνεγείρονται ἐκ νέου οἰκοδομαί, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Κτηματονόμου, ἐάν δὲ ἀνεγερθῶσι, δύναται νὰ διαταχθῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἡ καταστροφή αὐτῶν.

Ἄρθρον 32.—Προκειμένου νὰ ἀνεγερθῶσιν ἐπὶ δημοσίων γαιῶν, κατ' ἀνάγκην, ἐκ μέρους τοῦ κατόχου αὐτῶν οἰκίαι πρὸς ἐνοικίαισιν, ἐπιτρέπεται, μεσολαβήσῃ τοῦ Κτηματονόμου, νὰ ἀνεγερθῶσι τοιαῦται, οἵαι εἰσὶν αἱ οἰκίαι ἰδιωτικῶν χωρίων, οἱ μύλοι, στάναι, καλύβαι, ἀποθήκαι, σταῦλοι, ἀχυρῶνες, καὶ μάνδραι, ἀλλὰ ὀρίζεται, κατὰ τὴν θέσιν, κατὰ τὴν ποιότητα καὶ ἐκτίμησιν τῆς γῆς, ἐτήσιον αὐτῆς ἐνοίκιον, ἀνάλογον πρὸς τὸ δέκατον. Εἰς τὸν σχηματισμὸν θύμωσ συνοικίας, ἢ χωρίου διὰ τῆς, πρὸς οἰκισμὸν, ἀνεγέρσεως οἰκιῶν ἐπὶ γαιῶν, ἔνθα δὲν ὑπάρχει ἤδη ἔχνος οἰκοδομηθείσης καλύβης, ἀπαιτεῖται εἰδικὸν Ὑ. Διάταγμα, μὴ ἀρκούσης μόνον τῆς ἀδείας τοῦ Κτηματονόμου.

Ἄρθρον 33.—Ἐν ταῖς διὰ ταπίου κατεχομέναις γαίαις

οὔτε ὁ τάτοχος αὐτῶν, οὔτε ἀλλότριός τις δύναται νὰ θάπτῃ νεκρούς· ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν ἤθελε θάψῃ, ἂν ὁ ταφείς νεκρὸς δὲν διελύθη εἰσέτι, θέλει διατάττεσθαι παρὰ τοῦ Κτηματονόμου ἢ μεταφορὰ αὐτοῦ ἀλλαγῶσε· ἐὰν δὲ διελύθη ἤδη, ἰσοπεδοῦται ἢ ἐπιφάνεια.

Ἄρθρον 34.— Περὶ τῶν τόπων, οἵτινες, χωρισθέντες τῶν δημοσίων, μετεσχηματίσθησαν εἰς ἀλωνοτόπους, καὶ ἔτι περὶ τῶν ἀπολύτως, ἢ συνεταιρικῶς διὰ ταπίου κατεχομένων τόπων, ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τῶν λοιπῶν γαιῶν διατάξεις. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνάγονται καὶ αἱ ἐκ δημοσίων γαιῶν ἀποχωρισθεῖσαι ἀλυκαί. Διὰ τοὺς τοιοῦτους δὲ ἀλωνοτόπους εἰσπράττεται ἔτησίᾳ ἀποκοπὴ τῆς γῆς, ἀνάλογος πρὸς τὸ δέκατον.

Ἄρθρον 35.— Ἐὰν ἐπὶ γαιῶν, ἀληθῶς ὑπὸ τινος κατεχομένων, ἄλλος τις ἀνεγείρῃ οἰκίας αὐθαιρέτως ἢ ἐμφυτεύσῃ κλήματα, ἢ δένδρα, ὁ κάτοχος τῶν γαιῶν ἐκείνων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τοῦ Κτηματονόμου τὴν καταστροφὴν τῶν οἰκιῶν καὶ ἐκρίζωσιν τῶν δένδρων καὶ τῶν κλημάτων. Ἐὰν δὲ τις τῶν συνεταίρων, ἄνευ τῆς τοῦ ἐτέρου ἀδείας, κατασκευάσῃ οἰκοδομὰς καὶ ἐμφυτεύσῃ δένδρα ἐν γένει ἐπὶ τῶν συνεταρικῶς κατεχομένων γαιῶν, τὸ αὐτὸ δύναται νὰ πράξῃ καὶ ὁ ἕτερος ὡς πρὸς τὴν μερίδα αὐτοῦ. Ὅταν δὲ, κατασκευάσαντός τινος οἰκοδομὰς καὶ ἐμφυτεύσαντος δένδρα εἰς τὰς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας, εὑρεθῇ ἀνὰ χεῖρας αὐτοῦ συμβόλαιον ἐκτελεστὸν ἕνεκα μιᾶς τῶν αἰτιῶν, (οἷον ἕνεκα τῆς παρ' ἄλλου παραχωρήσεως, ἢ ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου καταπιστεύσεως ἀδεσπότης λογισομένης γῆς, ἢ ἐκ πατρὸς ἢ μητρὸς μεταβιβάσεως)· ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τις, ἀναφανῆς δικαιοῦχος, δηλώσῃ καὶ βεβαιώσῃ τὸ δικαίωμα

τῆς κατοχῆς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν δένδρων, ἐὰν μὲν ἡ ἀξία αὐτῶν ὑπερβαίῃ τὴν τοῦ τόπου ἐκείνου, δίδεται ἡ ἀληθῆς ἀξία τοῦ τόπου εἰς τὸν ἀναφανέντα δικαιοῦχον, καὶ ἀφίνονται ὁ τόπος, αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὰ δένδρα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ κατέχοντος αὐτά· Ἐὰν δὲ ἡ ἀξία τοῦ τόπου ὑπερβαίῃ τὴν ἀξίαν τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν δένδρων, ἡ μὲν ἀξία τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν δένδρων ἀποδίδεται εἰς τὸν κατέχοντα αὐτά, ὁ δὲ τόπος, αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὰ δένδρα ἀφίνονται εἰς τὸν εἰρημένον δικαιοῦχον τοῦ τόπου. Ὅταν δέ τις ἤθελεν ἀνεγείρει οἰκοδομὰς καὶ ἐμρυτεύσει δένδρα ἐπὶ τινα τόπον ἐκ τῶν συνεταιρικῶς κατεχομένων γαιῶν, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συνεταιροῦ αὐτοῦ, ἐὰν διανεμομένων τῶν γαιῶν ἐκείνων, καθ' ὃν δεδήλωται τρόπον ἐν τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ ἄρθρῳ, ὁ τόπος τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν δένδρων τύχη εἰς τὴν μερίδα τοῦ συνεταιροῦ αὐτοῦ, ἐφαρμόζεται ἡ ἰδία αὐτῆ διατάξις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραχωρήσεως δημοσίων γαιῶν.

*Ἄρθρον 36.— Ὁ κάτοχος δύναται, ἀδεῖα τοῦ Κτηματονόμου, νὰ παραχωρήσῃ εἰς ὃν τινα ἐπιθυμῆι τὰς, δυνάμει ταπίου, ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας, εἴτε δωρεάν, εἴτε ἐπὶ βητῶ ἀνταλλάγματι. Πρὶν δὲ ἡ ἀδεῖα καὶ μεσολάβησις τοῦ Κτηματονόμου λάβωσι χώραν, ἐν γένει ἡ παραχώρησις δημοσίων γαιῶν δὲν εἶναι ἔγκυρος· ὅθεν, οὔσης ἐκάστοτε ἀπαραιτήτου τῆς ἀδείας τοῦ Κτηματονόμου πρὸς κατοχὴν γαιῶν, παραχωρηθεισῶν εἰς τινα, ἐὰν οὗτος ἀποδιώσῃ, πρὶν ἢ δοθῇ ἡ ἀδεῖα, δύναται ὁ πα-

πραχωρήσας αὐτῷ τὰς γαίας του, νὰ κατέχη αὐτὰς ὡς πρότερον. Ἀποβιώσαντος δὲ καὶ τούτου, ἐὰν ὑπάρχωσι κληρονόμοι του, κεκτημένοι, κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον, τὸ τῆς εἰς αὐτοὺς μεταβιβάσεως δικαίωμα, αἱ γαῖαι μεταβιβάζονται εἰς αὐτούς· μὴ ὑπαρχόντων δὲ τοιούτων, καθίστανται αὐταὶ ἐπιδεδεῖς ταπίου· ἀποδίδονται δὲ ἐκ τῆς ἐγκυκλοκαταλειφθείσης περιουσίας τοῦ παραχωρήσαντος τὰς γαίας καὶ τὸ ἀπέναντι αὐτῶν ἀντίτιμον, ὅπερ εἶχε δώσει ὁ δεχθεὶς τὴν παραχώρησιν αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ γαιῶν στηρίζεται ἐκάστοτε εἰς τὴν ἄδειαν τοῦ Κτηματονόμου. Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ κατόχου ἀδείας τοῦ Κτηματονόμου παραχωρήσεως γαιῶν ἀπαιτεῖται ἢ ὑπὸ τῆ παραδεχομένου τὴν παραχώρησιν ἢ ὑπὸ τινος ἀντιπροσώπου αὐτοῦ βεβαίωσις τῆς παραδοχῆς τῆς παραχωρήσεως αὐτῶν.

Ἄρθρον 37. — Ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως δημοσίων γαιῶν ἀρκεῖ ἀπολύτως ἡ ἄδεια τοῦ Κτηματονόμου, ὥστε ἐὰν τις, παραχωρήσας, ἀδεία αὐτοῦ, τὰς γαίας του εἰς ἄλλον πρὶν ἐκδοθῆ τὸ ταπίον, ἀποβιώσῃ, ἢ παραχώρησιν εἶναι ἔγχυρος· ἐπομένως δὲν θεωροῦνται αἱ γαῖαι ἐκεῖναι ἀδέσποτοι.

Ἄρθρον 38. — Ἀφοῦ παραχώρησιν τις τὰς γαίας αὐτῆ εἰς ἄλλον δωρεάν, δηλαδὴ ἄνευ ρητοῦ ἀντίτιμου, δὲν ἔχει ὁ ἴδιος δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὸ ἀπέναντι τῶν γαιῶν τίμημα, οὔτε, ἀποθανόντος αὐτοῦ, δύνανται νὰ ἔχωσιν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ τοιοῦτο δικαίωμα. Ἀφοῦ δὲ παραχωρηθῶσιν, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου, εἰς ἄλλον, ὑπὸ τὸν ἔρον τοῦ νὰ δώσῃ τὸ γνωστὸν ἀντίτιμον, ἐν περιπτώσει μὲν, καθ' ἣν δὲν ἤθελε δοθῆ εἰς τὸν διαμένοντα παραχωρητῆν τὸ ἀντίτιμον τοῦτο παρὰ τοῦ δεχθέντος τὴν παρα-

χώρησιν, ἔχει ὁ παραχωρητὴς τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν γαιῶν ἐκεῖνων καὶ νὰ καταλάβῃ αὐτάς ὁ ἴδιος, ἢ, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, εἰς οὓς μεταβιβάζεται τὸ δικαίωμα. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἤθελε δοθῆ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντίτιμον, δὲν μένει πλέον, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, δικαίωμα ἐπὶ ἀγωγῆς καὶ ἀπαιτήσεως πρὸς ἀπόδοσιν αὐτῶν.

*Ἀρθρον 39. — Ἀφοῦ τις παραχωρήσῃ τὰς γαίας αὐτοῦ, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου, εἰς ἄλλον, εἴτε δωρεάν, εἴτε ἐπὶ ῥητῷ ἀντιτίμῳ, διὰ νομίμου καὶ ὀριστικῆς παραχωρήσεως, δὲν δύναται πλέον νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ.

*Ἀρθρον 40. — Ἀφοῦ παραχωρήσῃ τις τὰς γαίας αὐτοῦ, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου, εἰς ἄλλον, ἐὰν, μὴ εὐρεθείσῃ τῆς ἀδείας τοῦ δεχθέντος τὴν παραχώρησιν, γαίην ἐντὸς ἐνὸς ἔτους πάλιν παραχώρησις εἰς ἄλλον, ἢ δευτέρα παραχώρησις εἶναι ἄκυρος.

*Ἀρθρον 41. — Ὁ κατέχων συνεταιρικῶς γαίας δὲν δύναται ἄνευ ἀδείας τῆ συνεταιρῆς αὐτῆ, νὰ παραχωρήσῃ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα εἰς ἄλλον δωρεάν, ἢ ἐπὶ ἀντιτίμῳ. Ἄν δὲ τοῦτο λάβῃ χώραν, ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ συνεταιρὸς ἐκεῖνος, ἐὰν κάμῃ τὴν αἴτησίν του ἐντὸς πέντε ἐτῶν, νὰ λάβῃ, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ τιμήματος, τὴν ῥηθεῖσαν μερίδα παρὰ τοῦ καταλαβόντος αὐτήν· καὶ ἂν ἐν τῷ διαστήματι τῶν πέντε ἐτῶν ὑπῆρξαν κωλύματα, οἷον θνητότης, φρενοθλάβεια, ἀπομάκρυνσις εἰς ἄλλην χώραν, ἐν καιρῷ πολέμου, μετὰ παρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, δὲν ἀπολείπεται πλέον τὸ δικαίωμα ἀγωγῆς. Προστούτοις, ἐὰν, κατὰ τὴν παραχώρησιν, ὁ εἰρημένος συνεταιρὸς ἤρνηθῃ νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν προταθείσαν δὲ τὴν μερίδα εἰς τὸν ἴδιον, ἤρνηθῃ νὰ τὴν

δεχθῆ ἀπορρίψας τὸ δικαίωμα, δὲν δύναται πλέον νὰ κινήσῃ ἀγιογῆν.

Ἄρθρον 42.—Μέλλοντός τινος ἐκ τριῶν ἢ καὶ πλειόνων συνεταίρων, νὰ παραχωρήσῃ τὴν μερίδα αὐτοῦ εἰς τινὰ τούτων, δὲν δύναται νὰ προτιμηθῆ εἰς συνεταῖρος τοῦ ἄλλου, ἐπομένως, ἐὰν καὶ οἱ λοιποὶ ἤθελον ζητήσῃ, δικαιοῦνται νὰ λάθωσι συεταιρικῶς αὐτὴν τὴν μερίδα· καὶ ἂν τις τῶν εἰρημένων συνεταίρων παραχωρήσῃ εἰς συνεταῖρον ἐλόκληρον τὴν μερίδα αὐτοῦ, δύναται ὁ ἄλλος συνεταῖρος νὰ λάθῃ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος. Ἐφαρμόζονται δὲ ὡς πρὸς τοῦτο αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἐκτεθεῖσαι διατάξεις.

Ἄρθρον 43.—Παραχωρήσαντός τινος αὐθαιρέτως εἰς ἄλλον, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου, γαίας ἀλλοτρίου, ἢ συνεταίρου αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐκ μέρους τοῦ κατόχου αὐτῶν ἢ πρὸς παραχώρησιν πληρεξουσιότης, ἐὰν ὁ κάτοχος τῶν γαιῶν δὲν ἐγκρίνῃ τὴν παραχώρησιν ταύτην, ἐνεργεῖ, διὰ τοῦ Κτηματονόμου τὴν ἀπόδοσιν τῶν γαιῶν του παρὰ τοῦ δεχθέντος αὐθαιρέτως τὴν παραχώρησιν αὐτῶν καὶ καταλαθόντος αὐτάς.

Ἄρθρον 44.—Ὅταν εὐρίσκωνται ἐπὶ γαιῶν δένδρα ἰδιόκτητα, ἢ οἰκοδομαὶ ἐτέρου, ὁ κάτοχος τῶν γαιῶν δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον οὔτε δωρεάν, οὔτε ἐπὶ ἀντιτίμῳ, αὐτάς, γεωργουμένας ἢ κατεχομένας παρακολουθητικῶς πρὸς τὰ δένδρα ἢ τὰς οἰκοδομάς, ἐὰν ὁ κύριος τῶν δένδρων καὶ τῶν οἰκοδομῶν ζητῆ αὐτάς ἐπὶ ἴσῃ τῷ ταπίῳ τιμῇ· ἐν δὲ τοιαύτῃ περιπτώσει, δικαιοῦται οὗτος, ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ ζητεῖν καὶ ἐνάγειν μέχρι δέκα ἐτῶν, νὰ λάθῃ αὐτάς ἐπὶ ἴσῃ τιμῇ, ὅταν τὰς ζητήσῃ. Τὰ δὲ κωλύματα κατὰ τὴν προκειμένην

περίπτωσιν, οἷον ἀνηθότης, φρενοβλάβεια καὶ ἐν διαστήματι πολέμου ἀπομάκρυνσις ἐν ἄλλῃ χώρᾳ, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Ἄρθρον 45. — Ἐὰν τὰς ἐντὸς τῶν ὁρίων χωρίου τινος, διὰ ταπίου, κατεχομένας γαίας ὁ κάτοχος αὐτῶν παραχωρήσῃ εἰς τινα κάτοικον ἐτέρου χωρίου, δικαιοῦνται οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἔνθα εὐρίσκονται αἱ γαίαι, ἔχοντες ἀνάγκην τοῦ τόπου, νὰ ζητήσωσι καὶ ἀπαιτήσωσιν αὐτὰς ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἐπὶ ἴσῃ πληρωμῇ.

Ἄρθρον 46. — Ἡ ἐπὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν λαμβάνουσα χώραν ἐξώνησις δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ τῶν δημοσίων καὶ τῶν ἀφιερωμένων γαιῶν, τοὔτέστι, παραχωρήσαντός τινος, ἐπὶ βῆτιμῳ ἀντιτίμῳ, τὰς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας εἰς ἕτερον, δὲν δύναται ὁ γείτων νὰ προτείνῃ ἀπαιτήσεις διατεινόμενος, ὅτι ἐπὶ τῷ ἀντιτίμῳ τούτῳ δέχεται αὐτὸς τὴν παραχώρησιν.

Ἄρθρον 47. — Γενομένης ἐν τῇ παραχωρήσει γαιῶν μνείας τοῦ ποσοῦ τῶν στρεμμάτων καὶ πήχεων, λαμβάνονται ταῦτα ὑπ' ὄψιν. Ἐν δὲ τῇ παραχωρήσει γαιῶν, ὧν τὰ θρια ὠρίσθησαν καὶ ἐπεδείχθησαν, εἴτε γίνεται μνεία στρεμμάτων καὶ πήχεων, εἴτε οὐ, δὲν λαμβάνονται ταῦτα ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ μόνον τὰ θρια. Φέρ' εἰπεῖν· ἐὰν ἐπέδειξέ τις καὶ ὠροθέτησε τὰς γαίας του, εἰπὼν, ὅτι συνίστανται ἑξ εἴκοσι καὶ πέντε στρεμμάτων ἀναφανῆ δὲ μετὰ τὴν εἰς ἄλλον παραχώρησιν αὐτῶν, ὅτι αἱ εἰρημῆναι γαίαι συμποσοῦνται εἰς τριάκοντα καὶ δύο στρεμματα, δὲν δύναται νὰ παρενοχλήσῃ τὸν δεχθέντα τὴν παραχώρησιν λέγων αὐτῷ « ἀπόδος μοι τὰ ἑπτὰ στρέμματα· τὰ λαμβάνω ὑπίσω, ἢ θέλω περισσότερα χρήματα. » Ἀκόμη δὲν δύναται, ἀν αὐτὸς μετὰ τὴν παρα-

χώρησιν αὐτῶν ἀποθιώσῃ, νὰ ἐπέμβωσι τὰ τέκνα αὐτοῦ, οὔτε ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Τὸ ἀνάπαλιν, ἐὰν αἱ γαῖαι αὗται δειχθῶσι περιέχουσαι δέκα καὶ ὀκτὼ σπέρματα, δὲν δύναται ὁ δεχθεὶς τὴν παραχώρησιν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐκ τοῦ ἀντιτίμου ἐκεῖνου διὰ τὰ ἑπτὰ σπέρματα ἀναλογούντος ποσοῦ.

Ἄρθρον 48. — Ἐὰν τις παραχωρήσῃ τὰς γαίας αὐτοῦ εἰς ἕτερον, δικαιούται οὗτος ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἀντιποιῆται τῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐκεῖνων αὐτοφυῶς βλαστανόντων δένδρων, καθὼς ὑπαγομένων εἰς τὸν τύπον. Ἐὰν ὁμοίως κατὰ τὴν παραχώρησιν δὲν ἐπώλησε βρωτῶς τὰ ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐκεῖνων ἰδιόκτητα δένδρα, δὲν δύναται ὁ δεχθεὶς τὴν παραχώρησιν νὰ καταλάβῃ αὐτά.

Ἄρθρον 49. — Ἐὰν οἱ κύριοι τῶν ἐπὶ γῆς διὰ ταπίου κατεχομένης ἐν γνώσει τοῦ Κτηματονόμου μετὰ ταῦτα φυτευθέντων ἰδιοκτῆτων δένδρων καὶ κλημάτων, καὶ τῶν ἐπὶ αὐτῆς ἀνεγερθεισῶν οἰκοδομῶν, ἤθελον πωλήσει ταῦτα εἰς ἄλλον, παραχωροῦνται, ἐν γνώσει τοῦ Κτηματονόμου, καὶ οἱ τόποι πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἠγόρασε τὰ δένδρα, τὰ κλήματα καὶ τὰς οἰκοδομάς. Τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τὰ φυτευτὰ δάση, ὧν ὁ μὲν τόπος εἶναι δημοσία γῆ, τὰ δὲ δένδρα ἰδιόκτητα.

Ἄρθρον 50. — Μὴ οὔσης ἐγκύρου τῆς εἰς ἄλλον παραχωρήσεως γαιῶν ἀνήθων, φρενοβλαβῶν καὶ παλιμπαίδων ἑκατέρου γένους, ἐὰν, μετὰ τοιαύτην παραχώρησιν, ἀποθιώσῃ πρὶν τῆς ἐνηλικιότητος καὶ τῆς ἀναρρώσεως αὐτῶν, ὑπάρχωσι δὲ κληρονόμοι αὐτῶν κλητῆται, τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως τῆς κληρονομίας, αἱ γαῖαι μεταβιβάζονται εἰς αὐτῶν εἰδεμῆ, καθίστανται αὗται ἐπιδοεῖς ταπίου.

*Άρθρον 51. — Οί άνηθοι, οί φρενοβλαθεΐς καί οί παλίμπαιδες, εκατέρου γένους, δέν δύνανται νά δεχθῶσι τήν παραχώρησιν γαιῶν. Ἐάν ὁμως μέλλῃ έντεῦθεν νά προκύψῃ δι' αὐτοὺς ἀγαθόν τι καί ὠφέλιμον, δύνανται οί κηδεμόνες καί ἐπίτροποι αὐτῶν, δυνάμει τῆς ἐπιτροπείας καί κηδεμονίας των, νά λάθωσι δι' αὐτοὺς γαίας.

*Άρθρον 52. — Τὰς γαίας ἀνήθων, αἵτινες πατρόθεν καί μητρόθεν μετεβιδάσθησαν, ἢ ἄλλως περιῆλλον εἰς αὐτοὺς, δέν δύνανται οί ἐπίτροποι αὐτῶν, ἀνάγκῃ χρέους ἢ τροφῆς, ἢ ἐτέρῳ λόγῳ, νά παραχωρήσωσιν εἰς ἄλλον, οὔτε νά ἐγγράψωσιν αὐτάς εἰς ἴδιον ὄνομα. Ἐάν δέ ἤθελον παραχωρήσει ἢ ἐγγράψει αὐτάς εἰς ἴδιον ὄνομα, δικαιοῦνται οί άνηθοι έντός δέκα ἐτῶν, ἐνηλικιωθέντες καί ἀποκτήσαντες τήν πρὸς κατοχὴν ἰκανότητα, ν' ἀπαιτήσωσι διὰ τοῦ Κτηματονόμου τήν ἀπόδοσιν τῶν γαιῶν των καί τὰς λάθωσι παρὰ τοῦ κατακρατοῦντος αὐτάς. Ἐάν δέ ἀποβιωσάντων αὐτῶν, πρὸ τῆς ἐνηλικιότητος, ὑπάρχωσι κληρονόμοι αὐτῶν, κεκτημένοι τὸ τῆς εἰς ἑαυτοὺς μεταβιδάσεως δικαίωμα, αἱ γαῖαι μεταβιδάζονται εἰς αὐτοὺς, εἰδεμή καθίστανται ἐπιθεεῖς ταπίου. Ὅταν δέ δέν γίνεται ἡ προσήκουσα τῶν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ζευγηλατείων περιποίησις ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων, ὥστε νά μὴν προσέρχεται μεγάλη βλάβη εἰς τοὺς ἀνήθους ἐκ τῆς φθορῆς καί ἀπολείας τῶν περιεχομένων ἐν τῷ ζευγηλατείῳ καί ἐχόντων ἀξίαν ἀνάγκῃ νά πωληθῶσιν αὐτά κατὰ τὸν νόμον ἐπομένως, όταν δικαστικῶς βεβαιωθῆ καί γενῆ πρόδηλον, ὅτι εἶναι ἐπιζήμιον εἰς τοὺς ἀνήθους, εκατέρου γένους, τὸ ὑπόλοιπον ἔξοδον τῶν γαιῶν ἔνεκα τῆς ἐξ αὐτῶν ἀποχωρίσεως τῶν οἰκοδομῶν καί τῶν λοιπῶν ἐμπεριεχομένων, τότε λαμβρονομένου χοτζετίου παρὰ

του δικαστηρίου, δύνανται νά πωληθῶσιν ἑμοῦ μετὰ τῶν ἐμπεριεχομένων καὶ αἱ γαῖαι αὐτῶν, ἐπὶ ἴση τῷ ἀντιτίμῳ καὶ πραγματικῇ πληρωμῇ. Γενομένης δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως, δὲν ἔχουν οἱ ἀνηθοὶ τὸ δικαίωμα, ἐνηλικιωθέντες, ν' ἀπαιτήσωσι τὴν ἀπόδοσιν τῶν γαιῶν ἐκείνων καὶ τῶν λοιπῶν περιεχομένων. Ἡ αὐτὴ διάταξις ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τοὺς φρενοβλαβεῖς καὶ παλίμπαιδας ἑκατέρου γένους.

Ἄρθρον 53. — Ὅταν, ἐμφυτευθέντων δένδρων καὶ κλημάτων ἐπὶ δημοσίων γαιῶν, οἱ κάτοχοι τῶν ἐξ αὐτῶν κατασκευασθέντων ἀμπελίων καὶ περιβολίων, ἢ τῶν ἀνεγερθεισῶν οἰκοδομῶν ἤθελον εἶσθαι ἀνηθοὶ, φρενοβλαβεῖς, ἢ παλίμπαιδες (ἑκατέρου γένους,) δύνανται οἱ ἐπίτροποι καὶ κηδεμόνες αὐτῶν, κατὰ τὸν νόμον, νά πωλήσωσιν εἰς ἄλλους τοιοῦτου εἶδους ἀμπέλια καὶ περιβόλια καὶ οἰκοδομάς· δύνανται προστούτοις νά παραχωρήσωσι καὶ τοὺς τόπους, τοὺς ὑποκειμένους εἰς τοιαύτας ἰδιοκτησίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατὰ κλημονομίαν μεταβιβάσεως δημοσίων γαιῶν.

Ἄρθρον 54. — Ἀποδιώσαντός τινος τῶν κατόχων (ἑκατέρου γένους) δημοσίων γαιῶν ἢ ἀφιερωμένων, αἱ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ γαῖαι μεταβιβάζονται ὄωρὰν καὶ ἄνευ ἀντιτίμου ἐξίσου εἰς τὰ ἄρβρενα καὶ θήλαα τέκνα αὐτοῦ, εἴτε εὐρισκόμενα εἰς τὸ μέρος ἔνθα κεῖνται αἱ γαῖαι, εἴτε ἀλλαχοῦ διαμένοντα· ἐάν δὲ ὡσι μόνον θήλαα, ἢ μόνον ἄρβρενα, ὡσαύτως μεταβιβάζονται εἰς αὐτὰ ἀπολύτως.

καὶ ἀνεὺ ἀντιτίμου. Ἀποθιώσαντος δὲ ἑνὸς τῶν κατόχων, ἔάν ἡ σύζυγος αὐτοῦ διατελῆ ἔγκυος, αἱ γαῖαι αὐταὶ κρατοῦνται μέχρι τοῦ τοκετοῦ αὐτῆς.

Ἄρθρον 55. — Αἱ γαῖαι τῶν ἀτέκνων τελευτησάντων κατόχων δημοσίων ἢ ἀφιερωμένων γαιῶν, μεταδιβάζονται, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, δωρεάν, ἔάν μὲν ἐγκατέλιπον πατέρα εἰς τοῦτον, εἰδεμῆ, εἰς τὴν μητέρα αὐτῶν.

Ἄρθρον 56. — Ὅταν τινὰ μὲν τῶν τέκνων τοῦ ἀποθιώσαντος πατρὸς, ἢ τῆς ἀποθιώσασθης μητρὸς ὑπάρχωσι παρόντα, τινὰ δὲ ἑριστικῶς ἀπωλέσθησαν, ἢ ἔγειναν ἀφανῆ, αἱ γαῖαι ἀποδίδονται εἰς τὰ παρόντα. Ἄλλ' ἔάν, γενόμενα ἀφανῆ, ἀναφανῶσιν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀποθιώσεως τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἢ βεβαιωθῆ ἢ ἐν τῇ ζωῇ ὑπαρξίς αὐτῶν, λαμβάνουσι τὴν ἐκ τῶν γαιῶν ἐκείνων μερίδα αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὡς πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα.

Ἄρθρον 57. — Καθὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ δεδήλωται, αἱ γαῖαι ἐκείνου, οὔτινος, ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐκλιπόντος, ἢ ἐν τῇ ζωῇ ὑπαρξίς ἀγνοεῖται, μεταδιβάζονται εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ μὴ ὑπάρχοντων δὲ τοιοῦτων, εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ μὴ ὑπάρχοντος δὲ οὐδὲ τοιούτου, εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ μηδενὸς δὲ τούτων ὑπάρχοντος, καθίστανται αὐταὶ ἐπιθεεῖς ταπίου. Δηλονότι· ἔάν ὑπάρχωσι, κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον, δικαιοῦχοι ἐπὶ τοῦ ταπίου, αἱ γαῖαι καταπιστεύονται ἐπὶ ἴσῃ τιμῇ τοῦ ταπίου εἰς αὐτοὺς, εἰδὲ μὴ εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτὰς ἐπὶ δημοπρασίας.

Ἄρθρον 58. — Ἐάν τις ᾗναι αὐτοκρατορικὸς στρατιώτης, αἱ παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς αὐτὸν,

ὕπηρετοῦντα πραγματικῶς ἐν τῷ ἀλλαχοῦ εὐρισκομένῳ στρατῷ, μεταβιβαζόμενοι γαῖαι, εἴτε γινώσκεται ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ, εἴτε κατέστη αὐτὸς ἀφανής, εἰς οὐδένα διατίθενται, πρὶν βεβαιωθῆ κατὰ νόμον ὁ θάνατος αὐτοῦ· καὶ, ἂν τυχὸν αἱ γαῖαι ἤθελον διατεθῆ, ὅταν οὗτος ἐμφανισθῆ, ἔχει δικαίωμα νὰ καταλάβῃ τὰς εἰς ἑαυτὸν κατὰ κληρονομίαν μεταβιβαστέας γαίας, εἰς οὗ τινος δῆποτε τὴν κατοχήν καὶ ἂν ᾖσιν. Ἀλλὰ, πρὸς προφύλαξιν τῶν ἐγγείων δικαιωμάτων, ἀνατιθεμένης τῆς καλλιέργειας τῶν γαιῶν τοιούτων αὐτοκρατορικῶν στρατιωτῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐπιστάτας αὐτῶν, ἐν ἑλλείψει δὲ τούτων, εἰς τινα ἄλλον, τὰ δικαιώματα ταῦτα εἰσπράττονται καὶ ἀποπληρώνονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν χηρευουσῶν, ἧτοι ἀδεσπότην καταστασῶν ἐκ τῶν δημοσίων γαιῶν.

Ἄρθρον 59. — Αἱ γαῖαι ἀποθιούτων γαιοκατόχων, ἑκατέρου γένους, μὴ ἐχόντων τέκνα, πατέρα, ἢ μητέρα, δίδονται πρῶτον· εἰς τοὺς ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς δημοπατέριους, ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ δικαιώματος ταπίου, τοῦτέστι· ἐπὶ ὀρισμένῳ τιμήματι, τὸ ὅποιον ἀμερολήπτως δρίζουσιν εἰδήμονες ἄνθρωποι, γινώσκοντες τὴν ἔκτασιν, τὰ στρέμματα καὶ τὰ ὄρια τῶν τόπων ἐκείνων, κατὰ τὰς θέσεις καὶ τὴν παραγωγικὴν δύναμιν αὐτῶν, τὴν ἀξίαν καὶ ἐκτίμησιν αὐτῶν· ἔχουν δὲ οἱ τοιοῦτοι ἀδελφοὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῶσιν, ἐντὸς δέκα ἐτῶν, τὴν ἀπίδοσιν αὐτῶν. Δεύτερον· μὴ ὑπαρχόντων ἀμφιθαλῶν ἀδελφῶν, καὶ δημοπατρῶν, δίδονται, ὡσαύτως ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ δι-

καιώματος ταπίου, εἰς τὰς ἀμφιθαλεῖς ἀδελφὰς καὶ τὰς
δροπατρίας εἴτε κατοικοῦσας ἐν τῷ χωρίῳ καὶ τῇ κωμο-
πόλει, ἔνθα κείνται αἱ γαῖαι, εἴτε ἀλλαχοῦ αὐται δὲ ἔχουν
τὸ δικαίωμα τοῦ ζητεῖν καὶ ἐνάγειν ἐντὸς πέντε ἐτῶν.
Τρίτον· μὴ ὑπαρχουσῶν ἀμφιθαλῶν, ἢ δροπατρίων ἀδελ-
φῶν αὐτῶν, δίδονται αἱ γαῖαι, ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ δικαίω-
ματος τοῦ ταπίου, εἰς τὸν ἐξ υἱοῦ αὐτῶν ἔγγονον, ἢ ἐγ-
γόνην· οὗτοι δὲ ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ ζητεῖν καὶ ἐνά-
γειν ἐντὸς δέκα ἐτῶν. Τέταρτον· μὴ ὑπάρχοντος ἐγγόνου
καὶ ἐγγόνης ἐξ υἱοῦ, δίδονται, ὁμοίως ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ
ταπίου, εἰς τὸν σύζυγον καὶ τὴν σύζυγον αὐτῶν, ἔχοντας
τὸ δικαίωμα τοῦ ζητεῖν καὶ ἐνάγειν, ἐντὸς δέκα ἐτῶν.
Πέμπτον· μὴ ὑπαρχόντων δὲ οὐδὲ τοιούτων, δίδονται,
ὁμοίως ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ ταπίου, εἰς τοὺς ἑτεροθαλεῖς,
δρομητρίους ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς, ἔχοντας δικαίωμα
πρὸς ἀπαίτησιν καὶ ἀγωγὴν ἐντὸς πέντε ἐτῶν. Ἐκτον· μὴ
ὑπαρχόντων οὐδὲ τοιούτων, δίδονται, ὁμοίως ἐπὶ ἴση τιμῇ
τοῦ ταπίου, εἰς τοὺς ἐκ θυγατρὸς ἔγγονον καὶ ἐγγόνην,
ἔχοντας τὸ πρὸς ἀπαίτησιν καὶ ἀγωγὴν δικαίωμα ἐντὸς
πέντε ἐτῶν. Ἑβδομον· μὴ ὑπαρχόντων δὲ οὐδὲ τοιού-
των, ἐὰν ἐπὶ τῆς γῆς εὐρίσκωνται ἰδιόκτητα δένδρα, ἢ
ἰδιόκτητοι οἰκοδομαὶ αὐτῶν, δίδονται, ὡσαύτως ἐπὶ ἴση
τιμῇ τοῦ ταπίου, τὰ τε δένδρα καὶ αἱ οἰκοδομαὶ εἰς τοὺς
κληρονόμους των. ἔχοντας τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαίτεῖν καὶ
ἐνάγειν ἐντὸς δέκα ἐτῶν. Οἱ ἔκτος τῶν διαληφθέντων
ὑπάρχοντες συγγενεῖς δὲν ἔχουν δικαίωμα ταπίου. Ὅγδον,
ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι, κατὰ τὸν μνησθέντα τρόπον, κληρο-
νόμοι, αἱ γαῖαι δίδονται, ὡσαύτως ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ τα-
πίου, εἰς τοὺς ὄντας ἐπ' αὐτῶν συνεταίρους, οἵτινες ἔχουσι
τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαίτεῖν καὶ ἐνάγειν ἐπὶ πέντε ἔτη. Ἐν-

νατον, μὴ ὑπαρχόντων δὲ συνεταίρων καὶ συμμετόχων, αἱ γαῖαι δίδονται εἰς ἐκείνους τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου, ἔνθα εὐρίσκονται αὐται, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ τόπου· ἔχουσι δὲ οὗτοι τὸ δικαίωμα τοῦ ζητεῖν καὶ ἐνάγειν ἐντὸς ἔτους. Ἐὰν δὲ ἦναι πολυάριθμοι οἱ ἔχοντες τοῦ τόπου ἀνάγκην, καὶ ἄθροοι ζητῶσι νὰ λάβωσι τὰς, ὡς εἴρηται, γενομένας ἐπιδεεῖς ταπίου γαίας, διανέμονται αὐταὶ εἰς ἓνα ἕκαστον τεμαχηθὸν, ἐὰν ἐκ τῆς διανομῆς δὲν προκύπτῃ βλάβη καὶ ζημία. Ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν αὐταὶ εἰσὶν ἀνεπίδεκτοι διανομῆς, ἢ ἐκ τῆς διανομῆς προσγίνεται βλάβη, δίδονται εἰς τὸν μεταξὺ αὐτῶν μᾶλλον ἔχοντα τοῦ τόπου ἀνάγκην· ὅταν δὲ τινες, εὐρισκόμενοι αὐτοπροσώπως καὶ πραγματικῶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ στρατοῦ, ἔχωσιν ἐξίσου ἀνάγκην, ἐὰν μετὰ τὴν ἀφῆσιν αὐτῶν ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς πατρίδας των, δίδονται εἰς αὐτοὺς, ἢ, ριπτομένου κλήρου, δίδονται εἰς ἐκεῖνον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πέσῃ ὁ κληρὸς. Δοθεισῶν δὲ τῶν γαιῶν εἰς τινὰ τούτων, οὐδεὶς ἄλλος ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα τοῦ ζητεῖν καὶ ἐνάγειν.

Ἄρθρον 60.— Ὅταν τις τῶν γαιοκατόχων, ἑκατέρῃ γένει, μὴ ἔχων κληρονόμους οἶον τέκνα, πατέρα, μητέρα, κλημένους τὸ τῆς κατὰ κληρονομίαν μεταβιβάσεως δικαίωμα, ἀποβιώσῃ, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι τινες, ὡς ἀνωτέρω, δικαίωμα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ταπίᾳ, ἢ ὑπάρχοντες ἀπέβαλον αὐτὸ ἀποποιηθέντες νὰ λάβωσιν, ἐπὶ ἴσῃ τιμῇ τῇ ταπίᾳ, τὰς, γαίας, ἐφ' ὧν εἶχον δικαίωμα ταπίου, αἱ τοιαῦται γαῖαι, ἀποβαίνουσι ἀδέσποτοι, καὶ καταπιστεύονται διὰ δημοπρασίας εἰς τὸν ζητοῦντα. Πλὴν, ἐὰν οἱ ἔχοντες ἐπὶ τοῦ ταπίου δικαίωμα ἦναι ἀνηθοὶ καὶ φρενοβλαβεῖς, ἑκατέρου γένους, ἢ παραίτησις τοῦ δικαιώματος, εἴτε παρὰ τῶν

ιδίωv, εἴτε παρὰ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν γενομένη, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἄρθρον 61. — Αἱ ὠρισμέναι προθεσμῖαι, καθ' ἃς οἱ ἄνω εἰρημένοι δικαιοῦχοι ἐπὶ τοῦ ταπίου ἔχουσι τὸ πρὸς ἀπαίτησιν καὶ ἀγωγὴν δικαίωμα, λογίζονται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπεθίωσαν οἱ κάτοχοι καὶ αἱ κάτοχοι τῶν γαιῶν, εἴτε δοθεισῶν εἰς ἄλλον, εἴτε μὴ. Οἱ δὲ ἔχοντες ἐπὶ τῇ ταπίῳ δικαίωμα, ὅταν ζητήσωσιν αὐτάς, δύνανται, ἀποδιδόντες ἴσην τῷ δικαίωμάτι ταπίου πληρωμὴν, νὰ λάθωσιν αὐτάς παρὰ τοῦ Δημοσίου. Παρελθουσῶν δὲ τῶν ταχθεισῶν προθεσμιῶν, ἢ ἀποβαλόντων τὸ ἐπὶ τοῦ ταπίου δικαίωμα τῶν ἐχόντων αὐτό, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἢ ἐπὶ τοῦ δικαίωματος ταπίου ἀγωγὴ αὐτῶν. Μὴ λογιζομένων δὲ ἰσχυρῶν κωλυμάτων, οἷον τὸ τῆς ἀνηθότῃτος, τῆς φρενοβλαβίας καὶ τῆς ἐν ἀπομεμακρυσμένῳ τόπῳ διαμονῆς, ἐὰν παρέλθωσι μὲ τὰ κωλύματα ταῦτα αἱ τεταγμέναι προθεσμῖαι, πίπτει, ἐν τῇ ἐκπενεύσει αὐτῶν, τὸ ἐπὶ τοῦ ταπίου δικαίωμα.

Ἄρθρον 62. — Ὅταν τις τῶν κατ' ἴσον βαθμὸν δικαιοῦχων ταπίου, ἀποποιοῦμενος νὰ λάθῃ, ἐπὶ τιμῇ τοῦ ταπίου, τὴν μερίδα αὐτοῦ ἐκ τῶν χηρευουσῶν γαιῶν, ἐπὶ τῶν ἐποίων ἔχει δικαίωμα ταπίου, ἀποβάλλῃ αὐτό, δύνανται ἄλλος πληρώνων τὸ δικαίωμα τοῦ ταπίου, νὰ λάθῃ τὴν μερίδα αὐτὴν δλόκληρον.

Ἄρθρον 63. — Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν αἱ χηρεύουσαι γαῖαι τῶν δικαιοῦχων ταπίου ἀνήθων, ἢ φρενοβλαβῶν, ἑκατέρου γένους, καὶ τῶν ἐν καιρῷ πολέμου ἀλλαχοῦ ἐδρισκομένων ὅστινες ἔχουσι ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα ταπίου, δὲν διατεθῶσιν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν, μὴ ἐπιδεχομένου δὲ ἀναβολῆς τοῦ ταπίου τῶν γαιῶν ἐκεῖνων, ἐὰν ἐντὸς τῆς

ὑρισμένης διὰ τὴν κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ δικαιώματος τῶν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα τοῦ ἐνάγειν ὑπάρχωσι δικαιοῦχοι ταπίου εἰς ὃν διατελοῦσιν αὐτοὶ βαθμὸν διὰ νὰ ἔχωσι τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐνάγειν, δίδονται κατὰ τὴν τάξιν εἰς αὐτοὺς, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου, ἐὰν δὲ τοιοῦτοι δὲν ὑπάρχωσιν, ἢ, ὑπάρχοντες ἀπέβαλον τὸ δικαίωμα, δίδονται αὐταὶ διὰ δημοπρασίας εἰς τὸν ζητοῦντα.

Ἄρθρον 64. — Ἐὰν οἱ κατὰ τὸν βαθμὸν πρῶτοι ἐκ τῶν ἐχόντων τὸ εἰς ἐννέα βαθμοὺς λογιζόμενον δικαίωμα τοῦ ταπίου, ἀρνούμενοι νὰ λάθωσιν ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου τὰς γαίας, ἐφ' ὧν προηγοῦνται κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου, ἀποβάλλωσιν αὐτὸ, προτείνονται αἱ γαῖαι πρὸς τοὺς τοῦ δευτέρου βαθμοῦ ἀρνούμενων δὲ καὶ τούτων, προτείνονται εἰς τοῦ ἐξῆς βαθμοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου καὶ, ἂν ἅπαντες ἀρνηθῶσι νὰ λάθωσιν αὐτάς, τότε δίδονται εἰς τὸν ζητοῦντα ἐπὶ δημοπρασίας. Ὅταν δέ τις τῶν ἐχόντων δικαίωμα ταπίου ἀποδιώσῃ, πρὶν ἐφοδιάσῃ διὰ ταπίου τὰς ἐφ' ὧν εἶχε δικαίωμα ταπίου γαίας, τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν μεταβιβάζεται εἰς τὰ τέκνα καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ κληρονόμους.

Ἄρθρον 65. — Ὅταν οἱ δικαιοῦχοι ταπίου ἦναι ἄνηθοι, φρενοβλαβεῖς καὶ παλίμπαιδες (ἐκατέρου γένους) λαμβάνουσι δι' αὐτοὺς οἱ ἐπίτροποι καὶ κηδεμόνες αὐτῶν ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος ταπίου τὰς γαίας, ἐφ' ὧν ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι δικαίωμα ταπίου, καθ' ὃν τρόπον ἤθελεν ἀποθῆ εἰς αὐτοὺς καλὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἄρθρον 66. — Ἐὰν, εὑρισκομένων ἰδιοκτητῶν δένδρων καὶ οἰκοδομῶν ἀλλοτρίου τινος ἐπὶ γαιῶν σπει-

ρομένων καὶ κατεχομένων, ὡς ὑποκειμένων τοῖς δένδροις καὶ ταῖς οἰκοδομαῖς, ὁ κάτοχος τῶν γαιῶν τούτων ἀποβιώσῃ, οὐδεὶς δὲ ὑπάρχη τῶν κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον δικαίωμα ταπίου ἔχόντων, προτιμᾶται μεταξὺ ἄλλων ὁ ῥηθείς ἀλλότριος· ὥστε, ἐὰν οὗτος ζητήσῃ αὐτὰς, καταπιστεύονται εἰς αὐτὸν ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ ταπίου· ἐὰν δὲ μὴ προταθεῖσαι εἰς αὐτὸν δοθῶσιν εἰς ἄλλον, ἔχει τὸ δικαίωμα ἐντὸς δέκα ἐτῶν, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ τιμήματος, νὰ ζητῇ τὰς γαίας ἐκεῖνας καὶ νὰ ἐνάγη.

Ἄρθρον 67. — Πέντε στρέμματα γαιῶν δίδονται δωρεάν, καὶ ἄνευ ἀντιτίμου εἰς οὓς περιέρχεται τὸ ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα ταπίου, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι, ἐνῶ ἦσαν κάτοχοι τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου, ἐξεπλήρουν πραγματικῶς καὶ προσωπικῶς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ. Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν στρεμμάτων ἐφαρμόζονται αἱ κανονικαὶ διατάξεις, αἵτινες καὶ εἰς ἄλλους κατόχους τοῦ δικαιώματος ταπίου.

Ἄρθρον 68. — Πρὶν βεβαιωθῇ τι τῶν ἀληθῶν κωλυμάτων (οἷον ἢ χρεία τοῦ νὰ ἀφίνηται ἢ γῆ εἰς τελείαν ἀνάπαυσιν κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἐπὶ ἓν, ἢ δύο, ἢ τρία ἔτη, ἢ καὶ ὀλίγον περισσότερον, ὡς οὕσα τὴν θέσιν λυπρὰ, ἢ ἢ χρεία τοῦ νὰ ἀφίνηται ἐπικλυσθεὶς ὁ ἀγρὸς χέρσος, ἀφοῦ μετὰ τινα χρόνον ἀποσυρθῇ τὸ ὕδωρ, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς κατάστασιν σπορᾶς,) ἐὰν μὴ καλλιεργῇ τὸν ἀγρὸν ὁ κάτοχος αὐτοῦ, μήτε θανείζῃ, ἢ ἐκμισθώνῃ αὐτὸν πρὸς καλλιέργειαν, ἀλλὰ τὸν ἀφίνη χέρσον τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη, εἴτε διαμένει οὗτος ἔνθα κεῖνται αἱ γαίαι. εἴτε εὐρίσκεται ἐν καιρῷ πολέμου εἰς μεμαχρυσμένον τύπον, ἐὰν, γενομένου ἐπιθεοῦς ταπίου τοῦ ἀγροῦ ἐκεῖνου, ὁ

πρώην κάτοχος αὐτοῦ ζητήσῃ νὰ λάβῃ αὐτὸν ἐκ νέου δια-
παραχωρήσεως, παραχωρεῖται εἰς ἐκεῖνον ἐκ νέου, ἐπὶ ἴσῃ
τῷ ἀντιτίμῳ πληρωμῇ· ἐὰν δὲ δὲν τὸν ζητήσῃ ἐκεῖνος,
παραχωρεῖται εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτὸν ἐπὶ δημοπρασίας.

Ἄρθρον 69. — Τὰς ἐν τῇ κατοχῇ τινος ἐδρισκομένας,
ἀπὸ καιρὸν δὲ εἰς καιρὸν ἐπικλυζομένας, ἀποσυρθέντος
δὲ τοῦ ὕδατος, μὴ καθισταμένας ἐπιδεεῖς ταπίου γαίας
καταλαμβάνει καὶ κατέχει ὁ πρώην αὐτῶν κάτοχος· ἂν
δὲ ἀποβιώσῃ οὗτος, καταλαμβάνουν καὶ κατέχουν αὐτὰς
τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἢ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ· οὐδενὸς
δὲ τούτων ὑπάρχοντος· δίδονται αὐταὶ ἐπὶ ἴσῃ τῷ δικαίω-
ματι ταπίου πληρωμῇ εἰς τοὺς ἔχοντας ἐπὶ τοῦ ταπίου
δικαίωμα. Ἄφου δὲ, ἀποσυρθέντος τοῦ ὕδατος, κατα-
στῶσιν ἐπιδεκτικαὶ σπορᾶς, ἐὰν ὁ ἴδιος, ἢ οἱ κατὰ τὸν
προηγούμενον τρόπον τὸ δικαίωμα τῆς εἰς αὐτοὺς μετα-
βιβάσεως κτησάμενοι, μὴ κατέχοντες αὐτὰς, τὰς κατα-
λίπωσιν χέρσους, ἄνευ κωλύματος, ἐπὶ τρία κατὰ συνέ-
χειαν ἔτη, αἱ γαῖαι ἐκεῖναι καθίστανται ἐπιδεεῖς ταπίου.

Ἄρθρον 70. — Καταλείποντος τινὸς τὰς γαίας αὐτοῦ
χέρσους ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ἔτη, ἐὰν, παραχωρη-
θῶσιν εἰς ἕτερον, ἢ, τούτου ἀποθανόντος, μεταβιβάσθωσιν
εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἢ τὸν πατέρα, ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ,
ὁ δὲ δεχθεὶς τὴν παραχώρησιν, ἢ καὶ οἱ κτησάμενοι τὸ
δικαίωμα τῆς εἰς αὐτοὺς μεταβιβάσεως τῶν γαιῶν ἐξα-
κολουθήσωσι νὰ τὰς ἀφίνωσι χέρσους ἐπὶ ἓν, ἢ δύο ἔτη,
ἄνευ κωλύματος, αἱ γαῖαι ἐκεῖναι δὲν καθίστανται ἐπιδεεῖς
ταπίου.

Ἄρθρον 71. — Ἐὰν ὁ κάτοχος τόπων, οἵτινες ἀπεδεί-
χθησαν, ὅτι ἔμειναν κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον ἐπὶ τρία
ἔτη χέρσοι ἄνευ κωλύματος ἀποβιώσῃ, πρὶν ἐν τῷ ὄλῳ

διαστήματι τῶν τριῶν ἐτῶν δοθῶσιν οὗτοι διὰ ταπίου παρὰ τοῦ Κτηματονόμου εἰς ἄλλον, καταλίπη δὲ τέκνα, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, οἱ τόποι ἐκεῖνοι δὲν μεταβιδάζονται εἰς αὐτοὺς δωρεάν· ἀλλὰ μόνον προτείνονται εἰς αὐτούς, ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ ταπίου. Ἐὰν δὲ ἀποποιηθῶσιν οὗτοι, ἢ ἀποβιώσῃ ὁ κάτοχος τῶν τόπων ἐκείνων ἄνευ κληρονόμων, ἐχόντων δικαίωμα τῆς εἰς αὐτοὺς μεταβιδάσεως, διατίθενται εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτοὺς ἐπὶ δημοπρασίας, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐχόντων ἐπὶ τοῦ ταπίου δικαίωμα.

Ἄρθρον 72. — Ἐὰν οἱ κάτοχοι χωρίου, ἢ κωμοπόλεως ἀθρόοι, ἢ ἔνιοι τούτων ἐγκαταλίπωσι τὴν πατρίδα αὐτῶν, ἕνεκα ἀληθοῦς κωλύματος, αἱ γαῖαι αὐτῶν δὲν καθίστανται ἐπίδσει ταπίου. Ἄλλ', ἐὰν ἐγκαταλιπόντες τὸν τόπον ἄνευ κωλύματος, ἢ μὴ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἤρθη τὸ ἀληθὲς κώλυμα, ἕπερ εἶχεν ἀναγκάσει αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλίπωσιν αὐτὴν, ἄφησαν ἄνευ λόγου χέρσους τὰς γαῖαις των, καθίστανται αὐταὶ ἐπίδσει ταπίου.

Ἄρθρον 73. — Αἱ γαῖαι ἐπ' ὀνόματι αὐτοκρατορικῶν στρατιωτῶν διατριβόντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πραγματικῶς δὲ καὶ προσωπικῶς διατελούντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ στρατοῦ, εἴτε εὐρίσκονται ἐν τῇ κατοχῇ ἐνοικιαστῶν, ἢ θανεισαμένων αὐτὰς, εἴτε κατελείφθησαν αὐτόχρημα χέρσει, δὲν καθίστανται ἐπίδσει ταπίου, ἐφόσον δὲν βεβαιωθῇ ὁ θάνατος ἐκείνων. Ἄν δὲ τυχὸν αἱ γαῖαι αὐταὶ ἐδόθησαν εἰς ἄλλον, ἀφοῦ οἱ στρατιῶται διανύσωσι τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, λαμβάνουσιν αὐτὰς κατὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐπιστροφὴν των, εἰς οὐτινοςδὴποτε τὴν κατοχὴν καὶ ἂν εὐρίσκωνται.

Ἄρθρον 74.—Μεταβιθασθεισῶν γαιῶν εἴτε παρ' ἀρβένων, εἴτε παρὰ θηλέων, εἴτε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἢ τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς τινα εἰς μεμακρυσμένην χώραν ἐν καιρῷ πολέμου ἀπόντα, τοῦ ὅποιου ἢ ἐν τῇ ζωῇ ὑπαρξίς γινώσκεται, ἐὰν οὗτος δὲν ἔλθῃ ὁ ἴδιος καὶ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὰς εἰς αὐτὸν μεταβιθασθείσας γαίας, μῆτε καταστήσῃ, δι' ἐπιστολῆς, ἢ δι' ἄλλου τρόπου ἐπὶ τῆς καλλιεργείας αὐτῶν ἐπίτροπον, αἱ τοιαῦται γαῖαι καθίστανται ἐπίδεῖς ταπίου.

Ἄρθρον 75.—Ἀποβιώσαντός τινος τῶν κατεχόντων γαίας, ἀρβένου ἢ θήλειος, καὶ ἐκλιπόντων τῶν κληρονόμων, τῶν κτησαμένων τὸ δικαίωμα τῆς εἰς ἑαυτοὺς μεταβιβάσεως τῶν γαιῶν, αὗται καθίστανται ἐπίδεῖς ταπίου. Ἄλλ' ἐὰν ἀναφανῶσιν οὗτοι ἐντός τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως ἐκείνου, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καθέξωσι τὰς γαίας ἐκείνας δωρεάν· ἐὰν δὲ, μετὰ παρέλευσιν τοῦ διαστήματος τῶν τριῶν ἐτῶν, ἐμφανισθῶσι, δὲν δικαιοῦνται ζητοῦντες καὶ ἀνάγοντες.

Ἄρθρον 76.—Αἱ ἐπ' ὀνόματι ἀνέθων, φρενοβλαθῶν καὶ παλιμπαίδων, ἑκατέρου γένους, κατεχόμεναι γαῖαι οὐδέποτε γίνονται ἐπίδεῖς ταπίου ἕνεκα χερσώσεως. Ἐὰν δὲ οἱ κηδεμόνες καὶ ἐπίτροποι αὐτῶν, μὴ καλλιεργήσαντες αὐτὰς ἀμέσως, ἢ ἐμμέσως, ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη, ἄφησαν αὐτὰς χέρσους, καὶ τοῦτο ἄνευ κωλύματος, γίνεται εἰς αὐτοὺς προτροπὴ ἐκ μέρους τοῦ Κτηματονόμου, ἵνα καλλιεργήσωσιν αὐτὰς ἀμέσως, ἢ ἐμμέσως· ἀποποιηθέντων δὲ τούτων νὰ τὰς καλλιεργήσωσι, πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἐκ τῆς χερσώσεως, ἐκμισθοῦνται αὗται ὑπὸ τοῦ Κτηματονόμου εἰς τοὺς ζητοῦντας νὰ μισθώσωσιν αὐτὰς, ἐπὶ πληρωμῇ τῆς μισθώσεως. Τὸ δὲ ἐκ τῆς

ἐκμισθώσεως ληφθησόμενον ὠρισμένον ποσὸν ἀποδίδο-
ται, διὰ τοὺς ἀνήθους, φρενοβλαβεῖς καὶ παλίμπαιδας
ἐκατέρου γένους, εἰς τοὺς κηδεμόνας καὶ ἐπιτρόπους αὐ-
τῶν. Οἱ δὲ ἀνήθοι, φρενοβλαβεῖς καὶ παλίμπαιδες, ὑγιά-
ναντες, ζητοῦσι τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν γαιῶν ἐκεῖνων ἀπὸ
τῆς κατοχῆς τῶν κηδεμόνων αὐτῶν.

Ἄρθρον 77.— Ἐὰν ἀνακαλυφθῆ, ὅτι τις τῶν ἔχόντων
δικαίωμα ταπίου, προηγούμενος τῶν ἄλλων κατὰ τὸν
βαθμὸν τοῦ τοιοῦτου δικαίωματος, ἀπέκρυψε καὶ κατε-
κράτησεν αὐθαιρέτως ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ, ἐν διαστή-
ματι ἐλάσσονι τῶν δέκα ἐτῶν, δημοσίας γαίας, μὴ κατα-
πιστευθεῖσας εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ Δημοσίου, λαμβανο-
μένης τότε παρ' αὐτοῦ τῆς πληρωμῆς τοῦ δικαίωματος
τοῦ ταπίου, αἱ γαῖαι ἐκεῖναι καταπιστεύονται εἰς αὐτόν.
Μὴ στέρξαντος δὲ αὐτοῦ, ἐὰν ὑπάρχη ἕτερος κάτοχος
τοῦ ἐπὶ τοῦ ταπίου δικαίωματος, δὲν παρῆλθε δὲ τὸ κατὰ
τὸν βαθμὸν αὐτοῦ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα, κατα-
πιστεύονται εἰς τοῦτον καὶ ἂν δὲν ὑπάρχη τοιοῦτος, ἢ
ὑπάρχων παρητήθη τοῦ δικαίωματος, παραχωροῦνται
εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτὰς ἐπὶ δημοπρασίας. Ἐὰν δὲ ᾖναι
ἀλλότριος ὁ ἀποδειχθεὶς, ὅτι κατεκράτησεν αὐτὰς αὐθαι-
ρέτως ἐπὶ ἔλασσον διάστημα, ὡς εἴρηται, ἀφαιρούμεναι
ἀπὸ αὐτὸν αἱ γαῖαι ἐκεῖναι, καταπιστεύονται, ἐπὶ ἴσῃ
τῷ δικαίωματι ταπίου πληρωμῇ, εἰς τὸν ἔχοντα δικαίωμα
ἐπὶ τοῦ ταπίου· ἂν δὲ δὲν ὑπάρχη τοιοῦτος, ἢ ἂν ἀπε-
ξεδύθη τοῦ δικαίωματος, δίδονται αὐταὶ εἰς τὸν ζητοῦντα
ἐπὶ δημοπρασίας.

Ἄρθρον 78.— Ἐὰν τις σπεῖρῃ καὶ κατέγῃ ἀδιαφιλο-
νεικήτως ἐπὶ δέκα ἔτη δημοσίας γαίας, ἢ ἀφισρωμένας
ἐδραιωθέντος οὕτω τοῦ δικαίωματος τῆς ἐγκαταστάσεως

εἴτε εὐρίσκεται ἀνά χειρας αὐτοῦ τίτλος, εἴτε δὲν εὐρίσκειται τοιοῦτος, καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ δοθῆ ἕκ νέου εἰς χειρας αὐτοῦ ἔγγραφον ταπίον δωρεάν, μὴ λογιζομένων τῶν γαιῶν ἐκεῖνων ὡς ἀδεσπότην· ἀλλ' ἐὰν ᾗσαν ἀδέσποτοι, καὶ ὁ ἴδιος ἠμολογήσῃ, ὅτι κατέλαβεν αὐτὰς ἄνευ δικαίωματος, μὴ λαμβανομένης τότε ὑπ' ὄψιν τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, αἱ γαῖαι ἐκεῖναι προτείνονται εἰς τὸν αὐτὸν, καὶ, ἂν δὲν δεχθῆ αὐτός, δίδονται εἰς τὸν ζητοῦντα ἐπὶ δημοπρασίας.

Ἄρθρον 79.—Καθὰ ἐν προηγουμένοις δυσὶν ἄρθροις ἐδηλώθη, οὐδὲν εἰσπράττεται λόγῳ ἑξασθενώσεως γῆς, ἢ πληρωμῆς ἐνοικίου παρ' ἐκείνου, ὅστις αὐτογνωμόνως κατέλαβεν, ἔσπειρε καὶ ἐντελῶς ἀπεπλήρωσε τὸ ἔγγειον δικαίωμα.

Ἄρθρον 80.—Ἐάν τις, σπεύρας τὸν ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ ἀγρὸν καὶ μὴ ἔχων κληρονόμους, οἵτινες νὰ ᾤσι κεκτημένοι τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς τούτου μεταβιβάσεως εἰς αὐτούς, ἀποδιώσῃ, ὁ δὲ Κτηματονόμος παραχωρήσῃ τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν ἔχοντα δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ταπίου, ἢ εἰς ἄλλον ζητήσαντα τοῦτο, τὰ ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀγρῷ βλαστήσαντα γεννήματα, συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν τοῦ ἀποδιώσαντος περιουσίαν, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ οἰκαιοποιηθῆ ὁ λαμβάνων τὸν ἀγρὸν, ἢ νὰ λάβῃ τι λόγῳ ἐνοικίου παρὰ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας ταύτης. Ὁ δὲ παραγόμενος χόρτος ὑπάγεται ὁμοίως εἰς τὴν περὶ τῶν εἰρημένων γεννημάτων διάταξιν· δὲν μεταβιβάζεται δὲ εἰς αὐτούς ὁ, ἄνευ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀποδιώσαντος, αὐτοφυῶς βλαστήσας χόρτος.

Ἄρθρον 81.—Ἐὰν ἐμφυτευθῶσιν, ἀδεία τοῦ Κτη-

ματονόμου ιδιόκτητα δένδρα και κλήματα, ἢ κτισθῶσιν οἰκοδομαὶ ἐπὶ γαιῶν δυνάμει ταπίου κατεχομένων. ὁ δὲ κύριος τοῦ οὕτω ποιηθέντος περιβολίου, ἢ ἀμπελίου, ἢ τῶν οἰκοδομῶν ἀποβιώσῃ, τὰ μὲν δένδρα, τὰ κλήματα και αἱ οἰκοδομαὶ ἔκείναι κληρονομοῦνται ὡς τὰ λοιπὰ κτήματα παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος, οἱ δὲ τόποι, πληρωνομένου μόνον τοῦ τῆς μεταβιβάσεως δικαιώματος ἐκ τοῦ διὰ τοὺς τρόπους τῶν δένδρων, τῶν κλημάτων και τῶν οἰκοδομῶν ὠρισμένου ἀντιτίμου, παραχωροῦνται δωρεάν εἰς τοὺς κληρονόμους, κατὰ τὴν ἀπ' αὐτῶν τούτων κληρονομουμένην μερίδα τῶν δένδρων, τῶν κλημάτων, ἢ οἰκοδομῶν, ἢ δὲ παραχώρησις καταχωρεῖται ἐν ταῖς διατηρουμέναις πράξεσιν, ἀφοῦ ἐπικυρωθῇ ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Ἀρχεῖῳ.

Ἄρθρον 83. — Ἐὰν καταστραφῶσιν οἱ ἐπὶ δημοσίων γαιῶν δυνάμει ταπίου κατεχομένων κατασκευασθέντες μύλοι, σταθμοὶ βοσκῆς, μάνδραι και αἱ λοιπαὶ οἰκοδομαὶ, και δὲν μένη ἴχνος αὐτῶν, καθίσταται ὁ τρόπος τῶν οἰκοδομῶν τούτων ἐπιθεῆς ταπίου· και εἰ μὲν ζητήσῃ αὐτὸν ὁ κύριος τῶν οἰκοδομῶν, δίδεται εἰς τοῦτον, εἰ δὲ μὴ, εἰς ἄλλον. Ἐὰν ὁμοως μετεβιβάσθησαν προηγουμένως ὑπὸ πατέρων ἢ τέχνων, ἢ ἄλλως πως εὑρέθησαν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ κυρίου τῶν οἰκοδομῶν, και πληρώνηται εἰς τὸ Δημόσιον ἢ ἀποκοπῇ τοῦ ἐνοικίου, οἱ τόποι ἔκείνοι δὲν ἀφαιροῦνται ἐκ τῆς κατοχῆς αὐτοῦ, και δὲν ἐμποδίζεται οὗτος τοῦ κατέχειν αὐτούς.

Ἄρθρον 83. — Ἐὰν ἀποξηρανθῶσι τὰ ιδιόκτητα δένδρα ἀμπελίου και περιβολίου, φυτευθέντα ἐπὶ δημοσίας γῆς, και δὲν μείνη ἴχνος αὐτῶν, ὁ τρόπος καθίσταται ἐπιθεῆς ταπίου· και εἰ μὲν ζητήσωσιν αὐτὸν οἱ κύριοι τῶν

δένδρων και κλημάτων, δίδονται εἰς αὐτούς· εἰ δὲ μὴ, εἰς ἄλλον. Ἄλλ' ἐὰν τοιοῦτοι τόποι μετεβιβάσθησαν προηγουμένως ὑπὸ πατέρων, ἢ τέκνων, ἢ ἄλλως πῶς εὐρέθησαν ἐν τῇ κατοχῇ τῶν κυρίων τῶν δένδρων και κλημάτων, δὲν ἀφαιροῦνται ἀπὸ τοῦς κατόχους αὐτῶν, οὔτε γίνεται τι κώλυμα εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν.

Ἄρθρον 84. — Ἐὰν ἐν τῇ ὥρᾳ αὐτῶν τὰ διὰ ταπίου κατεχόμενα θέρετρα και χειμάδια δὲν ἀποφέρωσι χόρτον και δὲν ἀποδοθῇ ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη τὸ ἐξ αὐτῶν δέκατον, ἐνῶ οὐδὲν κώλυμα πρὸς τοῦτο ὑπῆρξε, καθίστανται ἐπιδεῖ ταπίου.

Ἄρθρον 85. — Ἐὰν τὰ διὰ ταπίου κατεχόμενα λειβάδια, ἐξ ὧν ἀνέκαθεν ἐλαμβάνετο δέκατον τοῦ παραγομένου χόρτου, δὲν θερισθῶσιν ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη, και δὲν δώσωσι δέκατον, ἀποβαίνουσι χέρσα, και καθίστανται ἐπιδεῖ ταπίου.

Ἄρθρον 86. — Ἀφοῦ εἰς τινὰ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ταπίου ἤθελον παραχωρηθῆ. ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος ταπίου, αἱ ἐφ' ὧν ἔχει δικαίωμα ταπίου γαῖαι, ἐὰν ἄλλος τις ξένος, προσθέσας ζητήσῃ τὴν παραχώρησιν, οὗτος δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἄρθρον 87. — Ἀφοῦ καταπιστευθῶσιν εἰς τινὰ, διὰ δημοπρασίας, ἀδέσποτοι, ἢ ἀφιερωμένοι γαῖαι ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ ἀντιτίμου, οὐδεμία γίνεται εἰς αὐτὸν ἐπέμβασις, οὐδὲ ἀφαιροῦνται ἀπὸ αὐτὸν αἱ γαῖαι, αἵτινες τῷ καταπιστεύθησαν, παρουσιαζομένου ἄλλου τινος και προσφέροντος πλείονα τιμὴν, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐδόθη ἀκόμη τὸ ἔγγραφο. Παραχωρηθειῶν δὲ εἰς τινὰ δημοσίῳ γαιῶν, ἐὰν ἀνακαλυφθῇ, ὅτι ἡ παραχώρησις ἐγένετο ἐπὶ πληρωμῇ ἡλαττωμένη ὑπὲρ τὸ μέτρον· ἐὰν οὗτος, και

περ προσκληθείς, δὲν ἐξοφλήσῃ τὴν προσήκουσαν πληρωμὴν τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου κατὰ τὴν παραχώρησιν τῶν γαιῶν, ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν τὰ παρ' αὐτοῦ προηγουμένως καταβληθέντα χρήματα, αἱ δὲ γαῖαι καταπιστεύονται εἰς τὸν ζητοῦντα ἐπὶ δημοπρασίας. Ἄφου δὲ παρέλθωσι δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταπιστεύσεως, οὐδεμίαν πλέον ἐνόχλησις γίνεσθαι εἰς αὐτὸν, οὔτε ἀφαιροῦνται τῆς κατοχῆς αὐτοῦ αἱ παραχωρηθεῖσαι γαῖαι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποφασίζεται καὶ ἀφου παραχωρηθῶσιν ἀδέσποτοι γαῖαι εἰς τινὰ τῶν ἐχόντων ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα ταπίου.

Ἄρθρον 88. — Καθὼς δ' ἔν τινι ἐπαρχίᾳ διατελῶν Κτηματονόμος δὲν δύναται ὡς τοιοῦτος νὰ λάβῃ διὰ παραχώρησεως ἀδεσπότους καὶ ἐπιθεῖς ταπίου γαίας, οὕτω δὲν δύναται νὰ παραχώρησῃ τοιαύτας οὔτε εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, οὔτε εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὸν πατέρα εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὸν δοῦλον, ἢ τὴν δούλην αὐτοῦ, οὔτε εἰς τοὺς ὑφ' αὐτόν. Καθίσταται δὲ μόνον κάτοχος τῶν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἢ τῶν τέκνων αὐτοῦ μεταβιθασθειῶν γαιῶν· καὶ, ἂν διατελῇ ἔχων δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ταπίου, δύναται, κατὰ τὸν κανονισμὸν, νὰ λάβῃ γαίας διὰ παραχώρησεως, μεσολαβήσῃ τοῦ ἐπὶ τῶν ταπίων ἐτέρας ἐπαρχίας Κτηματονόμου.

Ἄρθρον 89. — Ἄφου, καταστραφῶσιν αἱ οἰκίαι, ὧν δ' μὲν τόπος εἶναι δημοσία γῆ, ἢ δὲ οἰκοδομῆ ἐνὶ τρόπῳ ἀφιερωμένη, καὶ δὲν μείνῃ αὐτῶν ἕχνος, ἐὰν δ' διευθυντῆς τοῦ ἀφιερώματος δὲν ἀνήγειρεν αὐτάς, οὐδὲ τὸ ἐνόμιον τῆς γῆς ἐπλήρωσεν, οἱ τόποι ἐκείνοι, ἀφαιρούμενοι ἀπὸ τὴν κατοχῆν τοῦ διευθυντοῦ, δίδονται εἰς τὸν ζη-

τοῦντα· ἐὰν δὲ ὁ διευθυντὴς ἀνεγείρῃ αὐτάς, ἢ πληρώσῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὴν ἔγγειον ἀποκοπὴν, ἀφήνονται εἰς αὐτόν, καὶ δὲν τῷ γίνεται ἐνόχλησις. Ἡ δὲ διάταξις ἰσχύει καὶ εἰς τοὺς τόπους, ὧν ἡ μὲν γῆ εἶναι ἀφιερωμένη, τὰ δὲ δένδρα, καὶ κλήματα κατ' ἄλλον τρόπον ἀφιερωμένα.

Ἄρθρον 90. — Ἄφοῦ, καταστραφέντος ἀμπελίου, ἢ περιβολίου, ὧν ὁ μὲν τόπος εἶναι δημοσία γῆ, τὰ δὲ κλήματα καὶ δένδρα κατὰ τινὰ τρόπον ἀφιερωμένα, δὲν μείνη ἔχνος τῶν δένδρων καὶ τῶν κλημάτων, ἐὰν τις, διατελῶν διευθυντὴς τοῦ ἀφιερώματος, ἄφησεν ἐπὶ τρία ἔτη, χωρὶς νὰ συμβῆ κώλυμά τι πρὸς τοῦτο, τοὺς τόπους τοῦ ἀμπελίου καὶ τοῦ περιβολίου χέρσους, καὶ δὲν ἐπανεφέρην αὐτοὺς εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν κατάστασιν πληρώων τὴν ἔγγειον ἀποκοπὴν καὶ ἐμφυτεύων δένδρα καὶ κλήματα, οἱ τόποι ἐκεῖνοι καθίστανται ἐπίθεσις ταπίου. Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει καὶ ὅπου ὁ μὲν τόπος εἶναι ἀφιερωμένη γῆ, τὰ δὲ δένδρα καὶ κλήματα, ἐνὶ τρόπῳ ἀφιερωμένα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ,

Περιέχον δύο Κεφάλαια, ἀφορῶντα τὰς τε καταλειμμένας καὶ τὰς νεκρὰς γαίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἄρθρον 91. — Τὰ δένδρα φυτευτῶν καὶ αὐτοφυῶν δασῶν, ἅτινα καλοῦνται *μπαλιχ*, ὄντα ἀνέκαθεν

ὄρισμένα διὰ ξυλικὴν καὶ ὠφέλειαν χωρίου, ἢ κωμοπό-
 λεως, ὑλοτομοῦνται μόνον ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ χω-
 ρίου ἢ τῆς κωμοπόλεως· οἱ δὲ κάτοικοι ἄλλου χωρίου
 ἢ κωμοπόλεως δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ ὑλοτομῶσι. Καὶ
 τὰ δένδρα τῶν ἐπίσης ἀνέκαθεν διὰ ξυλικὴν καὶ ὠφέλειαν
 πολλῶν ὁμοῦ χωρίων ὄρισμένων φυτευτῶν καὶ αὐτο-
 φυῶν δασῶν ὑλοτομοῦσι μόνον οἱ κάτοικοι αὐτῶν· ἐπο-
 μένως δὲν δύνανται οἱ κάτοικοι ἄλλου χωρίου νὰ ὑλοτο-
 μῶσιν ἐξ αὐτῶν. Οὐδεὶς δὲ φόρος εἰσπράττεται ἐκ τοιού-
 των φυτευτῶν καὶ αὐτοφυῶν δασῶν.

Ἄρθρον 92.— Δὲν ἐπιτρέπεται, ἀποχωριζόμενον μέ-
 ρος τι ἐκ τῶν διὰ τοὺς κατοίκους ὄρισμένων φυτευτῶν
 καὶ αὐτοφυῶν δασῶν νὰ παραχωρῆται εἰς ἄλλον, ἵνα, δεν-
 δροτομήσας αὐτὸ, τὸ μεταβάλῃ εἰς περιποιημένον δάσος
 ἢ σπόριμον γῆν. Ἐὰν δὲ τις ἤθελε καθέξει τοιοῦτο,
 ἔχουσιν ἐν παντὶ καιρῷ οἱ κάτοικοι τὸ δικαίωμα νὰ ἐμ-
 ποδίσωσιν αὐτόν.

Ἄρθρον 93.— Οὐδεὶς δύναται ἐπὶ δημοσίων δρόμων
 νὰ ἀνεγείρῃ οἰκοδομὰς ἢ νὰ ἐμφυτεύσῃ δένδρα. Ἐὰν δὲ
 πράξῃ τοῦτο, καταστρέφονται καὶ ἐξαφανίζονται. Ἐν
 συντόμῳ κατ' οὐδένα τρόπον δύναται τις νὰ κατέχῃ δη-
 μόσιον δρόμον· ἐὰν δὲ ἤθελεν εὐρεθῆ κατέχων τοιοῦτον,
 ἀποβάλλεται.

Ἄρθρον 94.— Αἱ θέσεις ἐντὸς τῶν ὁρίων χωρίου, ἢ
 κωμοπόλεως· ὅσων, τόποι καταλειμμένοι πρὸς ὠφέλειαν
 τῶν κατοίκων, ἢτοι πρὸς διάθασιν ἀμαξῶν, ἢ συνάθροισιν
 ζώων, καὶ τόποι λατρείας, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν κατηγο-
 ρίαν τῶν δημοσίων δρόμων, οὔτε ἀγοράζονται, οὔτε πω-
 λοῦνται, οὔτε ἀνεγείρονται ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαί· εἰς οὐ-
 δένα δὲ ἐπιτρέπεται ἢ ἐπ' αὐτῶν ἀπόλυτος κατοχὴ, καὶ,

ἀν διατελῆ τις κατέχων αὐτάς, δικαιοῦνται οἱ κάτοικοι νὰ τὸν ἀποβάλωσιν.

Ἄρθρον 95. — Οὔτε πωλοῦνται, οὔτε ἀγοράζονται οἱ τόποι, οἵτινες, ὄντες κατακεχωρισμένοι ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Ἀρχεῖῳ, εἰσὶν ἀνέκαθεν καταλειμμένοι δι' ἀγορὰς καὶ πανηγύρεις· εἰς οὐδένα δὲ δίδονται ἔγγραφα ταπία, ἵνα κατέχη αὐτοὺς ἀπολύτως· ἐὰν δὲ ᾔθελε κατέχη τοιοῦτους τόπους, ἀποβάλλεται. Τὸ δὲ διὰ τοιοῦτους τόπους ὄρισμένον δικαίωμα, ὅ,τι ποτ' ἂν ᾗ, εἰσπράττεται παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

Ἄρθρον 96. — Οἱ ἔκπλαι δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς κατοίκους χωρίου τινὸς καταλειμμένοι καὶ ὄρισμένοι ἄλωνότοποι δὲν ἀγοράζονται, οὔτε πωλοῦνται δὲν ἀροτριῶνται, οὔτε σπεύρονται, οὔτε καλλιεργοῦνται, οὔτε διδεται ἄδεια νὰ ἀνεγερθῶσιν ἐπ' αὐτῶν οὐθενὸς εἶδους οἰκοδομαί· οὔτε κατέχονται ἀπολύτως, ἢ συνεταιρικῶς διὰ ταπίου· καὶ, ἂν εὐρεθῆ τις κατέχων αὐτοὺς, ἐμποδίζεται παρὰ τῶν κατοίκων. Δὲν δύνανται δὲ οἱ κάτοικοι ἄλλου χωρίου νὰ μεταφέρωσι καὶ ἀλωνίζωσι τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς τῶν εἰς τοιοῦτους ἄλωνοτόπους.

Ἄρθρον 97. — Ἐν τῇ ἔκπλαι εἰς χωρίον τι ὄρισμένη νομῆ μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐκείνου βόσκουν τὰ κτήνη τῶν, καὶ δὲν δύνανται οἱ κάτοικοι ἄλλου χωρίου νὰ ἀπολύωσιν ἐν αὐτῇ τὰ ἰδικά τῶν. Οἱ δὲ κάτοικοι δύο, ἢ πλειοτέρων χωρίων, ἐντὸς τῶν ὁρίων οὐτινοςδῆποτε τούτων καὶ ἂν εὐρίσκεται ἡ ἔκπλαι κοινῇ νομῆ, βόσκουν ἐν αὐτῇ συνεταιρικῶς τὰ κτήνη τῶν, καὶ οὐδεὶς τούτων δύναται νὰ κωλύσῃ τὸν ἄλλον τοῦ νὰ βόσκη τὰ κτήνη του. Τοιοῦτοι δὲ βόσκήσιμοι τόποι, ἐξ ἀρχῆς ὄρισμένοι διὰ τοὺς κατοίκους χωρίου τινος ἀπολύτως, ἢ διὰ τοὺς

κατοίκους χωρίων τινῶν συνεταιρικῶς, οὔτε ἀγοράζονται οὔτε πωλοῦνται· οὔτε ἀνεγείρονται ἐπ' αὐτῶν σταθμοί, ἢ μάνδρα, οὔτε κατασκευάζονται ἄμπελοι καὶ περιθόλια διὰ τῆς ἐμφυτεύσεως κλημάτων καὶ δένδρων· ἐὰν δὲ ἀνεγερθῶσιν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαὶ καὶ ἐμφυτευθῶσι δένδρα, δικαιοῦνται ὅλοι οἱ κάτοικοι νὰ ἐνεργήσωσιν ἐν παντὶ καιρῷ τὴν καταστροφὴν τῶν οἰκοδομῶν καὶ τὴν ἐκρίζωσιν τῶν δένδρων· εἰς οὐδένα δὲ δίδεται ἡ ἀδεια τοῦ νὰ ἀροτριᾷ, νὰ σπείρη καὶ καλλισργῇ αὐτῆς ὡς σπορίμους γαίας· ἐὰν δὲ τις σπείρη αὐτοῦς, ἀποβάλλεται· τὸ δὲ ἐξοπαρμένον ἐγκαταλείπεται ἐν ἐποικιῳδῆποτε χρόνῳ, πρὸς βοσκήν.

Ἄρθρον 98. — Ὅση γῆ ὠρισμένη ἐγκατελείφθη καὶ διετέθη ἐξ ὑπαρχῆς πρὸς νομῆν, τόση ὠρισμένη γῆ καλεῖται νομῆ, ἢ βοσκή. Τὰ δὲ μετέπειτα τιθέμενα ὄρια δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Ἄρθρον 99. — Ὅσα κτήνη ζευγηλατείου (τζίρτλίκιου), εὐρισκομένου ἐντὸς τῶν ὄριων χωρίου, ἢ κωμοπόλεως, ἔδοσκον ἔκπαλαι ἐν τῇ νομῇ τοῦ χωρίου ἐκείνου, ἢ τῆς κωμοπόλεως, τόσα κτήνη δὲν ἐμποδίζονται τοῦ νὰ βόσκωσιν. Αἱ νομαὶ ὅμως, αἵτινες εἰσὶν ἔκπαλαι ἀπολύτως ὠρισμένοι διὰ τοιαῦτα ζευγηλατεῖα, ἐκτὸς τῶν νομῶν τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων, δὲν εἶναι καταλειμμένοι γαῖαι, ὡς αὗται, αἵτινες εἰσὶν ἔκπαλαι καταλειμμένοι καὶ ὠρισμένοι κοινῶς διὰ τοὺς κατοίκους χωρίου τινὸς καὶ κωμοπόλεως· ἐπομένως βόσκων ἐν ταῖς νομαῖς τοιοῦτου ζευγηλατείου τὰ κτήνη τοῦ μόνου ἢ κάτοχου αὐτοῦ, δικαιοῦται νὰ ἐμποδίξῃ ἄλλους τοῦ νὰ βόσκωσιν ἐκεῖ τὰ ἑδικάτων. Ἐπὶ δὲ τούτων κατεχομένων διὰ ταπίου, ἰσχύουσιν αἱ περὶ τῶν λοιπῶν γαιῶν διατάξεις, καὶ εἰσπράττεται διὰ τὰς βοσκὰς τοιοῦτου ζευγηλατείου ἐνοίκιον, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ δέκατον.

Ἄρθρον 100.—"Όσα κτήνη τινός τῶν κατοίκων χωρίου τινός ἔθροσκον ἐν τῇ διὰ τὸ αὐτὸ χωρίον ὠρισμένη ἢ τῇ κοινῇ εἰς τινα χωρία νομῆ, τόσα καὶ ἐκ τῶν παραγομένων κτηνῶν αὐτοῦ δὲν ἐμποδίζονται νὰ βόσκωσιν ἐν τῇ νομῇ ἐκεῖνῃ. Οὐδεὶς δὲ κάτοικος τοῦ χωρίου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ ἔξωθεν πρόσθετα ζῶα καὶ νὰ ἀφίνη αὐτὰ εἰς βόσκησιν, ὅταν ἐντεῦθεν μέλλει νὰ προσενηθῇ στενοχωρία εἰς τὰ κτήνη τῶν λοιπῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. "Όστις δὲ θέλων νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τι χωρίον ἔρχεται ἔξωθεν καὶ ἀνεγείρει οἶκημα, ἐὰν προμηθευθῇ καὶ φέρῃ ποσόν τι κτηνῶν ἔξωθεν, δύναται νὰ βόσκη αὐτὰ ἐν τῇ κοινῇ τοῦ χωρίου ἐκεῖνου βόσκη, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ μὴν προσενηθήσῃ ἀνάγκην καὶ στενοχωρίαν εἰς τοὺς κατοίκους αὐτοῦ. "Όσα κτήνη βόσκει τις τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ἐν τῇ κοινῇ αὐτοῦ νομῇ, τόσα καὶ ὁ κατόπιν ἀγοράσας τὸ οἶκημα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου δὲν ἐμποδίζεται τοῦ νὰ βόσκη.

Ἄρθρον 101.—Ἐκ τοῦ χόρτου καὶ τοῦ ὕδατος τῶν θερέτρων καὶ χειμαδίων, ἅτινα, καταχεχωρισμένα ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ Ἀρχαίῳ, εἰσὶν ἔκπαλαι τεταγμένα ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς κατοίκους ἐνός χωρίου, ἢ κοινῶς διὰ τοὺς κατοίκους ὠρισμένων τινῶν χωρίων, ὠφελοῦνται μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καὶ τῶν χωρίων ἐκεῖνων, δι' οὗς, περ εἰσὶ τεταγμένα· οἱ δὲ κάτοικοι ἄλλων χωρίων δὲν δύνανται νὰ ὠφελῶνται ἐξ αὐτῶν. Παρὰ τῶν ἐκ τοῦ χόρτου καὶ τοῦ ὕδατος τοιούτων θερέτρων καὶ χειμαδίων ὠφελουμένων κατοίκων εἰσπράττονται, καθ' ὅσον ἐπιδέχεται, δικαίωμα θερέτρου καὶ χειμαδίου διὰ τὸ Δημόσιον. Τοιοῦτα δὲ θέρετρα καὶ χειμαδία, ὠρισμένα διὰ τοὺς κατοίκους, οὔτε ἀγοράζονται, οὔτε πωλοῦνται, οὔτε

δίδοται ἢ διὰ ταπίου κατοχῆ αὐτῶν εἰς κἀνένα ἀπολύτως, οὔτε σπαίρονται, οὔτε καλλιεργοῦνται, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν κατοίκων.

Ἄρθρον 102.— Δὲν λαμβάσεται δι' ὄψιν ἡ παρέλευσις χρόνου ἐπὶ ἀγωγῶν, ἀφορωσῶν τὰς ἔκπαλαι εἰς τοὺς κατοίκους ὠρισμένας καταλειμμένας γαίας, οἶον· δάση, θάμνους, δημοσίους ὁρόμους, πανηγύρεις, ἀγοράς, ἀλwynotόπους, βοσκάς, θέρετρα καὶ χειμᾶδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἄρθρον 103.— Ἐπειδὴ νεκρὰί θέσεις εἰ σὶ θέσεις κεχερσωμέναί, οἶον· ὄρειναι, πετρώδεις, πρινώδεις, βοσκήσιμοι, καὶ παρ' οὐδενὸς κατεχόμεναι διὰ ταπίου· μὴ ὠρισμέναί ἔκπαλαι εἰς κωμοπόλεις καὶ χωρία· ἀπέχουσαι δὲ ἐκ τῶν χωρίων καὶ κωμοπόλεων ὅσον δὲν ἀκούεται ἢ φωνῆ μεγαλοφώνου ἀνθρώπου ἐκ τοῦ ἀπωτάτου καλλιεργημένου μέρους, δύναται τις, ἔχων χρεῖαν, νὰ δενδροτομήσῃ, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου, τόπον δωρεάν, καὶ νὰ μεταβάλῃ αὐτὸν εἰς ἀγρὸν, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ὑπάγωνται τὰ παρακολουθήματα αὐτοῦ εἰς τὸ Ταμεῖον.

Ἐφαρμόζονται δὲ καὶ ἐπὶ τοιούτων τόπων καθ' ὁλοκληρίαν αἱ περὶ τῶν σπορίμων γαιῶν ἐν ἰσχύϊ κανονικαὶ διατάξεις. Ἄλλ' ἐάν τις, λαθῶν παρὰ τοῦ Κτηματονόμου, τὴν ἀδειαν, δὲν δενδροτομήσῃ τὴν πρὸς δενδροτόμησιν ὡς εἴρηται, παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ θέσιν, ἀλλ' ἀφήσῃ αὐτὴν, ὡς εἶχεν, ἐπὶ τρία ἔτη, ἄνευ ἀληθοῦς κωλύματος, δίδοται αὕτη εἰς ἄλλον. Ἐάν δέ τις, δενδροτομήσας μέρος ἐκ τῶν τοιούτων τόπων, ἄνευ ἀδείας, ἤθελε σχηματίσει ἀγρὸν, παραχωρεῖται οὗτος εἰς τὸν ἴδιον, ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ ταπίου, καὶ ἀφίεται αὐτῷ ἔγγραφον ταπίον.

Ἄρθρον 104. — Δύνανται μὲν πάντες νὰ ἐκκόπτωσι καύσιμον καὶ οἰκοδομήσιμον ὕλην ἐκ τῶν ὄρέων καὶ τῶν σειρῶν ὄρέων, τῶν συγκαταλεγόμενων εἰς τὰς μὴ ἀπηγορευμένας ὄρεινὰς θέσεις, ὡς μὴ ὄντων ἐκ τῶν ἐξ ὑπαρχῆς διὰ τοὺς κατοίκους ὠρισμένων φυτευτῶν καὶ αὐτοφύτων δασῶν· δὲν δύνανται ὁμοίως νὰ ἐπεμβαίνωσιν ὁ εἰς εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἐκκοπτόμενα, καὶ δὲν εἰσπραττεται δέκατον ἐκ τοῦ ἐξ αὐτῶν παραγομένου χόρτου καὶ τῶν ἐκκοπτομένων δένδρων. Εἰς οὐδένα δὲ ἀφίεται παρὰ τοῦ Κτηματονόμου ἢ διὰ ταπλοῦ κατοχὴ μέρους τοιούτων διαθεσίμων ὄρεινῶν θέσεων, ἵνα ἀποχωρισθῇ καὶ μετασχηματισθῇ εἰς καλλιεργημένον δάσος.

Ἄρθρον 105. — Ἐὰν, ἐντὸς τῶν διὰ τοὺς κατοίκους χωρίων τινῶν καὶ κωμοπόλεων ὠρισμένων νομῶν, ὑπάρχωσιν ἐντὸς τῶν ὄρεινῶν χωρίου τινὸς βοσκήσιμοι τόποι, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐκείνου βόσκουσιν ἐκεῖ τὰ κτήνη αὐτῶν, μηδενὸς εἶδους δικαιώματος πληρώνοντες, καὶ ἔμφελουῦνται ἐκ τοῦ χόρτου καὶ τοῦ ὕδατος. Εἰσπραττομένου δὲ διὰ τὸ Δημόσιον τοῦ ἀνήκοντος ποσοῦ, λόγῳ δικαιώματος βοσκῆς, παρ' ἐκείνων, οἷτινες, φέροντες ἔξωθεν κτήνη κάμνουσι χρῆσιν τοῦ χόρτου καὶ τοῦ ὕδατος τῆς βοσκῆς ἐκείνης, δὲν δύνανται οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου νὰ παρεμποδίξωσιν αὐτοὺς, οὐδὲ λαμβάνουσι μερίδα τοῦ δικαιώματος βοσκῆς, τοῦ παρ' ἐκείνων εἰσπραττομένου.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ,

Περὶ διαφορῶν.

Ἄρθρον 106.—Τὰ ἐν ταῖς νεκραῖς, ταῖς καταλειμ-
μέναις, ταῖς δημοσίαις, ταῖς ἀφιερωμέναις καὶ ταῖς ἰδιο-
κτήτοις γαίαις αὐτοφυῆ δένδρα δὲν κατέχονται διὰ τα-
πίου μόνον δὲ τῶν ἐν ταῖς δημοσίαις καὶ ταῖς ἀφιερωμέ-
ναις γαίαις αὐτοφυῶν δένδρων ἢ κατοχὴ παρακολουθεῖ
τὴν τῶν γαιῶν, καθὰ ἐδηλώθη εἰς τὸ περὶ κατοχῆς
Μέρος.

Ἄρθρον 107.—Ἐπειδὴ ὁ χρυσοῦς, ὁ ἀργυρος, ὁ χαλ-
κὸς καὶ διάφοροι λίθοι ὁ γύψος, τὸ θεῖον, τὸ νίτρον,
ὁ ἀνθραξ, τὸ ἄλας καὶ λοιπὰ ὀρυκτὰ, τὰ ἀνακαλυπτό-
μενα ἐν τινι θέσει δημοσίων γαιῶν, εἰς ὀντιναδὴποτε
παραχωρημένων, ἀνήκουσιν εἰς τὸ Ταμεῖον, οἱ κάτοχοι
τῶν γαιῶν τούτων δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβωσι
τι μέταλλον, ἢ νὰ λάβωσι μερίδα ἐκ τοῦ ἐξαγομένου
μετάλλου. Ἐπειδὴ δὲ ἀνήκουσιν εἰς τὸ Ταμεῖον ἅπαντα
τὰ μέταλλα, τὰ ἀνευρισκόμενα ἐν ἀφιερωμέναις γαίαις,
αἷτινες συγκαταλέγονται ἐπίσης εἰς ἰδιοκτησίας, δὲν
δύναται νὰ γενῆ εἰς αὐτὰ καμμία ἐπέμβασις οὔτε ἐκ
μέρους τῶν γαιοκατόχων, οὔτε ἐκ μέρους τοῦ Ἀφιε-
ρώματος. Ἄλλὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ μέρους, ἐν ᾧ κα-
θίσταται ἀναγκαῖα ἢ ματαίωσις τῆς σποράς καὶ τῆς κατο-
χῆς, ἕνεκα τῆς ἐν ταῖς δημοσίαις, ἢ ἐν ταῖς, ὡς ἀνω-
τέρω, ἀφιερωμέναις γαίαις ἐξορύξεως τῶν εἰρημένων
μετάλλων, ἀνάγκη νὰ ἀποδίδωται εἰς τὸν κάτοχον τῆς
γῆς τοῦ δὲ ἐν ταῖς καταλειμμέναις καὶ ταῖς νεκραῖς
γαίαις εὐρισκομένου μετάλλου τὸ μὲν πεμπτημόριον ἀνή-

κει εἰς τὸ Ταμεῖον, τὸ δὲ ὑπόλοιπον εἰς τὸν ἀνακαλύ-
φοντα αὐτό. Ἄλλ' ὅμως τὰ ἐν ταῖς γαίαις ταῖς ἀληθῶς
ἀφιερωμέναις ἀνακαλυπτόμενα μέταλλα ἀνήκουσιν εἰς
τὸ Ἀφιέρωμα. Τὰ δὲ μέταλλα, τὰ ἀνευρισκόμενα ἐντὸς
τοῖς ἰδιοκτῆτοισ γηπέδοις, τοῖς κειμένοις ἐντὸς τῶν δρίων
χωρίων καὶ κωμοπόλεων, ἀνήκουσιν ἅπαντα εἰς τοὺς
κυρίους αὐτῶν. Ἐὰν δὲ ἀνακαλυφθῶσι μέταλλα ἐν γαίαις
ἀποδεκατιζομέναις, ἢ εἰς χαράτζιον ὑποκειμέναις, τὸ μὲν
πεμπτημόριον αὐτῶν, ἐπιδεκτικῶν διαλύσεως, ἀνήκει
εἰς τὸ Ταμεῖον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον εἰς τὸν κάτοχον τῆς γῆς.
Τὰ μὴ ἐπιδεκτικὰ διαλύσεως μέταλλα ἀνήκουσιν ἅπαντα
εἰς τὸν κάτοχον αὐτῶν. Αἱ δὲ διατάξεις περὶ τῶν ἐν πάσαις
ταῖς γαίαις εὐρισκομένων ἀρχαίων καὶ νέων νομισμάτων,
ἀγνώστων τῷ κυρίῳ καὶ κατόχῳ αὐτῶν (τῶν γαιῶν), ἐκτί-
θενται λεπτομερῶς ἐν τοῖς νομολογικοῖς βιβλίοις.

Ἄρθρον 108.— Αἱ γαῖαι τοῦ φονευθέντος δὲν μετα-
βιάζονται εἰς τὸν φονέα ὡσαύτως δὲν δύναται ὁ φονεὺς
νὰ ἔχη δικαίωμα ταπίου ἐπὶ τῶν γαιῶν τοῦ φονευ-
θέντος.

Ἄρθρον 109.— Αἱ γαῖαι μουσουλμάνου δὲν μεταβι-
βάζονται εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν πατέρα ἢ μητέρα
αὐτοῦ, μὴ ὄντας μουσουλμάνους. Ἐπίσης καὶ αἱ γαῖαι
τοῦ μὴ μουσουλμάνου δὲν μεταβιάζονται εἰς τὰ τέκνα
αὐτοῦ, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, μουσουλμά-
νους ὄντας. Ἐπὶ δὲ τῶν γαιῶν τοῦ μουσουλμάνου δὲν
ἔχει δικαίωμα ταπίου ὁ μὴ μουσουλμάνος. Ἐπίσης ἐπὶ
τῶν γαιῶν τοῦ μὴ μουσουλμάνου δὲν ἔχει δικαίωμα τα-
πίου ὁ μουσουλμάνος.

Ἄρθρον 110.— Αἱ γαῖαι ὑπηκόου ὀθωμανοῦ δὲν με-
ταβιάζονται εἰς τὰ τέκνα, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα

ὑπηκόου ξένου. Ἐπὶ δὲ τῶν γαιῶν ὑπηκόου ὀθωμανοῦ δὲν ἔχει δικαίωμα ταπίου ὁ ὑπηκόος ξένος.

Ἄρθρον 111. — Αἱ γαῖαι τοῦ ἐγκαταλείψαντος τὴν ὀθωμανικὴν ὑπηκοότητα δὲν μεταβιβάζονται εἰς τὰ τέκνα, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἔχοντας ὀθωμανικὴν ἢ ξένην ὑπηκοότητα, ἀλλ' ἀμέσως καθίστανται ἀδέσποτοι καὶ, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐχόντων δικαίωμα ταπίου, παραχωροῦνται ἐπὶ δημοπρασίας εἰς τὸν ζητοῦντα.

Ἄρθρον 112. — Οὔτε πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως, οὔτε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δούλου καὶ δούλης, εἰς οὖς, ἀδεία τοῦ κυρίου αὐτῶν καὶ ἐν γνώσει τοῦ Κτηματονόμου, παρεχωρήθησαν γαῖαι, δὲν δύναται ὁ κύριος αὐτῶν νὰ λάβῃ αὐτάς ἐκ τῆς κατοχῆς τῶν ἰδίων, οὐδὲ νὰ ἀναμιχθῇ ποσῶς εἰς αὐτάς. Ἐπίσης, ἀποθανόντος τοῦ κυρίου αὐτῶν, πρὶν τῆς ἀπελευθερώσεώς των, οὔτε οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ δύναται νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὰς γαῖας ἐκεῖνας. Καὶ, καθὼς ἐάν τις τῶν δούλων αὐτῶν, πρὶν τῆς ἀπελευθερώσεώς του, ἀποθιώσῃ, δὲν θέλουν μεταβιβάσθῃ αἱ γαῖαι αὐταὶ εἰς ἄλλον, οὕτως, ἐάν ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐκείνων ὑπάρχωσιν ἰδιόκτητοι οἰκίαι καὶ δένδρα, δὲν δύναται τις, ἐκτὸς τῶν συνεταίρων καὶ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην τοῦ τόπου κατοίκων, νὰ ἔχῃ ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα ταπίου. Ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν ἤθελον εἶσθαι ἐπ' αὐτῶν ἰδιόκτητοι οἰκοδομαὶ καὶ δένδρα, ὁ κύριος τούτων, προτιμώμενος ἄλλων, ἔχει τὸ δικαίωμα, μέχρι δέκα ἐτῶν, νὰ λάβῃ αὐτάς, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου καὶ, ἂν τις τούτων ἀποθιώσῃ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του, αἱ γαῖαι αὐτοῦ μεταβιβάζονται εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἢ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐ-

τοῦ, ἐλευθέρους ὄντας. Ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν οὐδεις τούτων ὑπάρχει, ἂν ἐπὶ ἐκείνων τῶν γαιῶν δὲν εδρῶσονται ἰδιόκτητοι οἰκοδομαὶ καὶ δένδρα, μὴ ἔχοντος δικαίωμα ταπίου τοῦ ἀπελευθερώσαντος αὐτὸν, οὔτε τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἂν κύριοι τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου ἦναι ἐκ τῶν συγγενῶν του, ἐλευθέρων ὄντων, δίδονται, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου, εἰς αὐτούς, εἶδεμὴ εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτὰς ἐν δημοπρασίᾳ. Ἐὰν δὲ ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐκείνων ἦναι ἰδιόκτητοι οἰκοδομαὶ καὶ δένδρα, δίδονται, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου, εἰς τὸν κατὰ βαθμὸν τοῦ δικαιώματος ταπίου προηγούμενον ἐκ τῶν κληρονόμων, πρὸς οὗς ἐγένετο ἡ μεταβίβασις τῶν ἰδιοκτητῶν ἐκείνων οἰκοδομῶν καὶ δένδρων.

Ἄρθρον 113.—Ἡ παραχώρησις δημοσίων, ἢ ἀφιερωμένων γαιῶν, γινομένη διὰ τῆς βίας καὶ ἀθαιρεσίας ὑπό τινος δυναμένου νὰ ἐκτελῇ τὴν ἀπειλήν του, δὲν εἶναι ἔγκυρος. Ἐὰν δέ τις ἤθελε παραχωρήσει εἰς ἄλλον γαίαν, τὰς ὁποίας, ἤθελε λάβει αὐτὸς διὰ βίαιας παραχωρήσεως, ἢ, ἀποθανόντος αὐτοῦ, ἤθελον μεταβιβασθῆ αἱ γαῖαι ἐκεῖναι εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἢ, μὴ ὑπάρχοντός τινος τούτων, ἐὰν, θανόντος αὐτοῦ, αἱ γαῖαι ἐκεῖναι ἔγειναν ἀδέσποτοι, οἷον δικαίωμα ἤθελεν ἔχει ὁ ζῶν παραχωρητῆς νὰ καταγγεῖλη τὴν ἀθαιρεσίαν, τοιοῦτο ἔχουσι, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἢ ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, διὰ νὰ καταγγεῖλωσι τὴν ἀθαιρεσίαν. Ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν ἤθελεν ἀποβιώσει οὗτος ἄνευ τούτων κληρονόμων, κεκτημένων τὸ δικαίωμα τῆς εἰς αὐτούς μεταβίβασεως, αἱ γαῖαι ἐκεῖναι δὲν λογίζονται ἀδέ-

σποτοι, ἀλλὰ μένουσιν εἰς οὐτινος τὴν κατοχὴν εὐρίσκονται.

Ἄρθρον 114. — Παραχώρησις καὶ καταπίστευσις δημοσίων γαιῶν καὶ ἀφιερωμένων γενομένη ὑπὸ ἄρχων ἐπαχθεῖς, ὅσον τὸ ἰσοδίως φροντίζειν περὶ τινος, τὸ συντηρεῖν αὐτόν, τὸ εὖ διαγείναι τὸν βίον, δὲν εἶναι δικαστικῶς ἔγκυροι. Ὅθεν, ἐάν τις θέλῃ νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὰς γαίας, τῶν ὁποίων τὴν παραχώρησιν εἶχε δεχθῆ ὑπὸ τοιούτους ἐπαχθεῖς ἄρχων. ἢ καὶ ἄν, ἀποθανόντος αὐτοῦ, ἤθελον μεταβιβάσθῃ αὐταὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἢ τὸν πατέρα, ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ τυγχάνων παραχωρητῆς νὰ καταγγείλῃ τοὺς ἐπαχθεῖς ἄρχων, ἢ, τούτου ἀποθανόντος, οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, οἱ κτησάμενοι τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας.

Ἄρθρον 115. — Ὁ δανειστῆς δὲν δύναται, ἀπέναντι τῶν ὄσα ἔχει νὰ λάβῃ, οὔτε νὰ κατάσχη τὰς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου κατεχομένας γαίας, οὔτε παραχωρῶν αὐτὰς ἀυθαίρετως εἰς ἄλλον, νὰ ἀποπληρωθῇ ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τὸ εἰς ἑαυτὸν ὀφειλόμενον χρέος· μετὰ δὲ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ὀφειλέτου εἴτε ὑπάρχουσι χρήματα, ἢ ἄλλα αὐτοῦ πράγματα, εἴτε μὴ· ἐάν ἀφῆκε κληρονόμους, κεκτημένους τὸ ἐπὶ τῆς εἰς αὐτοὺς μεταβιβάσεως δικαίωμα, αἱ γαῖαι, ἃς κατεῖχε, μεταβιβάζονται εἰς αὐτοὺς, εἰ δὲ μὴ· γενόμεναι αἱ γαῖαι ἐκεῖναι ἐπίδουσι ταπίου, ἐάν ὑπάρχη τις ἔχων δικαίωμα τοῦ ταπίου, παραχωροῦνται, ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ ταπίου, εἰς αὐτόν· μὴ ὑπάρχοντος δὲ τοιούτου, παραχωροῦνται εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτὰς ἐπὶ δημοπρασίας.

Ἄρθρον 116. — Αἱ δημόσιαι γαῖαι καὶ αἱ ἀφιερωμέναι δὲν ἐνεχυριάζονται. Ἄλλ', ἐάν τις ἤθελε παραχωρήσει, ἀδεία τοῦ Κτηματονόμου, ἀπέναντι τοῦ χρέους αὐτοῦ

τάς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ἴδιον ὁπόταν ἀποτίσῃ τὸ χρέος του. ἢ διὰ πιστότητος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅτι. καθ' ὃν καιρὸν ἀποτίσῃ τὸ χρέος του, θέλει ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν εἰς ἑαυτὸν ἀπόδοσιν αὐτῶν. εἴτε ὀρισθῇ ἡ προθεσμία, εἴτε μὴ· ἐφόσον δὲν ἀποτίσῃ τὸ χρέος του δὲν δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν γαιῶν. Ὅταν δὲ ἐξοφλήσῃ ἐντελῶς, δύναται νὰ ἀναλάβῃ τὰς γαίας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 117. — Παραχωρήσας τις εἰς ἄλλον τὰς ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ γαίας, ἀπέναντι τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους του κατὰ τὴν προῤῥηθεῖσαν συμφωνίαν, ἢ ἐπὶ πιστότητι, ἐὰν καταστήσῃ τὸν δανειστὴν αὐτῷ πληρεξούσιον μὲ πληρεξουσιότητα διαρκῆ (ὀθλαδὴ παύων αὐτὸς τῆς πληρεξουσιότητος νὰ καθιστᾷ ἕτερον πληρεξούσιον), ὥστε ἐὰν δὲν δυνηθῇ μέχρι τοῦ θείου καιροῦ νὰ ἀποτίσῃ τὸ χρέος του, νὰ παραχωρῇ αὐτὸς ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὰς γαίας ἐκεῖνας εἰς ἄλλον, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ ἀντιτίμου, καὶ ἀφαιρῶν ἐκ τοῦ ἀντιτίμου ὅ,τι ἔχει νὰ λάβῃ, νὰ ἀποδίδῃ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὸν ἴδιον, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν δυνηθῇ νὰ ἀποπληρώσῃ τὸ χρέος αὐτοῦ μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, δικαιούται ὁ δανειστὴς αὐτοῦ νὰ πληρωθῇ ὅ,τι ἔχει νὰ λάβῃ, ἀφοῦ παραχωρήσῃ, ἐν γνώσει τοῦ Κτηματονόμου, τοὺς ἀγροὺς τοῦ ἐπιζῶντος ὀφειλέτου, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ ἀντιτίμου, εἰς ἄλλον. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἤθελε καταστήσῃ ἕτερον, ὡς εἴρηται, πληρεξούσιον, παραχωρῶν καὶ οὗτος, ἐν τῇ λήξει τῆς προθεσμίας, δυνάμει τῆς κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον πληρεξουσιότητός του, τὰς γαίας ἐκεῖνας εἰς ἄλλον, δύναται νὰ ἀποδώσῃ τὸ χρέος τοῦ ὀφειλέτου ἐκ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἄρθρον 118. — Ἐὰν, πρὶν ἢ ἀποπληρώσῃ ἐντελῶς τὸ χρέος τῆς ὅσας παρεχώρησε τὰς γαίας αὐτῷ εἰς τὸν δανειστὴν τῷ ὑπὸ τὸν εἰρημένον ὄρον, ἢ ἐπὶ πιστότητι, ἀποβιώσῃ ἐγκα-

ταλιμπάνων τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἢ τὸν πατέρα ἢ τὴν μετέρα αὐτοῦ, ἔχη ὁ δανειστής τὸ δικαίωμα, καί, μετὰ τὸν θάνατον τούτου, οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ νὰ κατάσχωσι τὰς γαίας ἐκεῖνας· ἐπομένως, ἐφόσον δὲν ἤθελον ἀποτίσει ἐντελῶς τὸ εἰρημένον χρέος, τὰ τέκνα, ἢ ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ τοῦ παραχωρήσαντος, δὲν δύνανται νὰ καταλάβωσι τὰς εἰς αὐτοὺς μεταβιβάσθεις γαίας. Ἐὰν δὲ, ὡς τις παραχωρητῆς, δὲν ἔχει δὲ κληρονόμους, κεκτημένους τὸ ἐπὶ τῆς εἰς αὐτοὺς μεταβιβάσεως τοῦ τοιοῦτου δικαιώματος, δὲν ἀπολείπεται τὸ ἐπὶ τῆς κατασχέσεως δικαίωμα, οὔτε εἰς τὸν δανειστὴν, οὔτε εἰς τοὺς, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, κληρονόμους του· αἱ δὲ γαίαι ἐκεῖναι ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ χηρεύσεων διατάξεις.

Ἄρθρον 119. — Ἐν γένει εἰσακούεται ἡ ἕνεκα ἀπάτης καὶ δολιότητος ἀγωγὴ γενομένη ἐπὶ ἀφιερωμένων γαιῶν μεταξὺ παραχωρήσαντος καὶ ἀποδεξαμένου τὴν παραχώρησιν. Ἀλλὰ, καθὼς μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ παραχωρητοῦ δὲν ἀπολείπεται εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, εἰς τὸν πατέρα, ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ δικαίωμα πρὸς ἀγωγὴν, οὔτως οὐδεμία γίνεται χρῆσις ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐκείνων ὡς ἀδελφότητων.

Ἄρθρον 120. — Ἡ ἐν θανατηφόρῳ ἀσθενείᾳ γενομένη παραχώρησις δημοσίων, ἢ ἀφιερωμένων γαιῶν καθίσταται ἔγκυρος. Αἱ ἐν τοιαύτῃ θανατηφόρῳ ἀσθενείᾳ, τῇ ἀδείᾳ τοῦ Κτηματονόμου, παραχωρούμεναι γαίαι δὲν μεταβιβάζονται εἰς τοὺς κεκτημένους τὸ δικαίωμα τῆς εἰς αὐτοὺς κατὰ κληρονομίαν μεταβιβάσεως, οὔτε, ἐν ἑλλείψει τινὸς τούτων γίνονται ἐπιδοεῖς ταπίου.

Ἄρθρον 121. — Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀφιερῶσιν τὰς δποίας, δυνάμει ταπίου, κατέχει γαίας, πρὶν γίνωσιν ἰδιό-

κτητοι αὐτοῦ κατ' ἀληθῆ ἰδιοκτησίαν, δυνάμει Αὐτοκρατορικοῦ ἰδιοκτησίας ἐγγράφου.

Ἄρθρον 122.— Ἐνῷ αἱ γαῖαι, ὧν, καθὼς προσηρτημένων ἀνέκαθεν εἰς τι μοναστήριον, ἢ προσάρτησις εἶναι κατακεχωρισμένη ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Ἀρχιεῖ, ἐπομένως δὲν κατέχονται διὰ ταπίου, οὔτε ἀγοράζονται, οὔτε πωλοῦνται, ἔσχάτως περιτλήθον, ὀπωσθήποτε, εἰς τὴν κατοχὴν τῶν καλογήρων γαῖαι, καὶ εὐρέθησαν ἄνευ ταπίου κατεχόμεναι, οἷονεὶ προσηρτημένα εἰς τὸ μοναστήριον. Αἱ τοιαῦται λοιπὸν ὑπαγόμεναι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν λοιπῶν δημοσίων γαιῶν, κατέχονται διὰ ταπίου, ὡς πρότερον.

Ἄρθρον 123.— Ὅταν, ἀποσυρθέντος τοῦ ὕδατος λίμνης ἢ ποταμοῦ, ἀναφανῆ εὐθρατος γῆ, δίδεται αὕτη ἐπὶ δημοπρασίας εἰς τὸν ζητοῦντα, καὶ ἰσχύουν ὡς πρὸς αὐτὴν αἱ περὶ τῶν λοιπῶν γαιῶν διατάξεις.

Ἄρθρον 124.— Ἐπὶ τῆς ἀμυρσιβητήσεως τοῦ δικαιοῦματος ποτίμου καὶ ποτιστικοῦ ὕδατος, καὶ ποτιστικοῦ τόπου, ἰσχύει ἡ ἀνέκαθεν χρῆσις.

Ἄρθρον 125.— Ἡ διὰ σπαρτῶν γεννημάτων, ἀμπέλου καὶ περιβολίου διάδοσις τῶν κτηνῶν δὲν ἐπιτρέπεται, καὶ, ἂν ἡ διάδοσις αὐτῶν ἐγένετο ἤδη, ἢ ἐντεῦθεν ζημία δὲν θέλει λαμβάνει τοῦ λοιποῦ χώραν. Παραγγέλλονται δὲ οἱ κύριοι αὐτῶν, ἵνα μέχρι τῆς συγκομιδοῦς τῶν γεννημάτων ἐμποδίζωσιν αὐτὰ σφόδρα. Ἐὰν δὲ μετὰ τὴν παραγγελίαν ταύτην οἱ κύριοι αὐτῶν, ἐλαύνοντες ἢ στέλλοντες αὐτὰ, ἐπιφέρωσι ζημίαν, θέλουσιν ἐπανορθῶναι αὐτήν. Ὅπου μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν περιφέροντο τὰ κτήνη πρότερον, εἰς τὴν αὐτὴν νὰ περιφέρονται γῆν.

*Άρθρον 126.—'Εάν τὸ ἔκπαλαι διακρινόμενον καὶ δριζύμενον σύνορον χωρίου τινὸς ἢ κωμοπόλεως φθαρὲν κατέστη ἀφανές, ἐρχόμενοι οἱ ἐγγύριοι ἐπιτοπίως μετὰ γερόντων καὶ ἀξιοπίστων τινῶν κατοίκων τῆς δμόρου κωμοπόλεως ἢ χωρίου, δροθετοῦν νομίμως τὰ τέσσαρα παλαιὰ ὄρια καὶ ἀνακαινίζουν τὰ ἀναγκαῖα σημεῖα.

*Άρθρον 127.—'Εν γένει οἱ καρποὶ καὶ τὰ σπαρτὰ τῆς γῆς ἀλωνίζονται ὀπουδήποτε. Τὰ δὲ δέκατα τῶν καρπῶν καὶ τῶν σπαρτῶν τούτων, ἐντὸς τῶν ὀρίων οὐτινοςδῆποτε χωρίου καὶ ἂν ἐθλάστησαν, λογίζονται ὡς παραχθέντα ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ τούτου τοῦ χωρίου. Ἐπίσης τὰ δικαίωματα καὶ τὰ δι' ἀποκοπῆς ἐνοίκια τῶν θερέτρων, χειμαδίων, χόρτων, βοσκησίμων τόπων, μύλων καὶ λοιπῶν λογίζονται παραχθέντα ἐν τῷ χωρίῳ, ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ ὀποίου ταῦτα εὐρίσκονται.

*Άρθρον 128.—'Εάν ὁ ποταμὸς ὁ ποτίζων ὀρυζῶνα τινὰ ἐν τόποις, κατακεχωρισμένοις ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Ἄρχείῳ μετὰ τῶν τόπων τοιαύτης φύσεως, φθαρῆ, ὀποχρεοῦνται οἱ σπεύροντες νὰ ἐπισκευάσωσιν αὐτόν. Αἱ ἐπιδεκτικαὶ σπορὰς ὀρυζίου γαῖαι κατέχονται διὰ ταπίου ὡς αἱ λοιπαὶ μόνον ὡς πρὸς τοὺς ὀρυζῶνας ἰσχύουσιν αἱ ἔκπαλαι ἐνεργούμενοι ταπικαὶ διατάξεις, ὀποῖαι καὶ ἂν ᾖσιν.

*Άρθρον 129.—'Επὶ τῆς παραχωρήσεως, μεταβιβάσεως καὶ καταπιστεύσεως τῶν γαιῶν, τῶν ἀνηκουσῶν μὲν πρὸ τῶν μεταρῤυθμίσεων εἰς Σιπαχίδας καὶ ἄλλους, καὶ ἐπομένως χ α σ ἐ καλουμένων παραχωρηθειςῶν δὲ διὰ ταπίου ἐκ μέρους τῶν ἐπιθεωρητῶν τῶν δασῶν Μέλγα, καὶ κατεχομένων διὰ ταπίου, ἐφαρμόζονται ἀπαρἀλλάκτως αἱ ἐπὶ τῶν λοιπῶν γαιῶν διατάξεις.

Ἄρθρον 130.—Ἐὰν χωρίον τι μετασχηματισθῆ ὑπὸ τῶν κατοίκων εἰς ζευγηλατεῖον, αἱ γαῖαι αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ καταπιστευθῶσιν ἀπολύτως εἰς ἓν ἄτομον. Ἄλλ' ὅταν, καθὼς ἐν τῷ ἐξομοιωτικῷ δευτέρῳ ἄρθρῳ ἐδηλώθη, διασπαρείσῃ τῆς ὀλομελείας τῶν κατοίκων χωρίου τινός, καταστῶσιν ἐπιθεεῖς ταπίου αἱ γαῖαι, ἐὰν δὲν ἴναι ἐφικτὸν, νὰ ἐπανέλθῃ τὸ χωρίον ἐκεῖνο εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν φερομένων ἐκνέου γεωργῶν πρὸς οἰκισμὸν, καὶ καταπιστευομένων γαιῶν κεχωρισμένως εἰς ἕκαστον, τότε, διὰ νὰ γενῆ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ζευγηλατεῖον, δύνανται αἱ γαῖαι αὐτοῦ ἅπασαι νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς ἓν ἢ πλείοτερα ἄτομα.

Ἄρθρον 131.—Κατὰ κανόνα τὸ ζευγηλατεῖον (τζι-φτλίκιον) σπεύρεται ἐτησίως, ἢ δὲ γῆ ἢ διὰ τῆς ἐργασίας δύο βοῶν παράγουσα, καλεῖται ζευγάριον, συνιστάμενον ἐκ γῆς ἀνωτάτης μὲν ποιότητος 70—80 στρεμμάτων μεσαίας δὲ 100 στρεμμ. κατωτάτης δὲ, μέχρι 130 στρεμ. Τὸ δὲ στρέμμα εἶναι τύπος κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τεσσαράκοντα μεσαίων βημάτων, δηλαδὴ χιλίων ἐξακοσίων τετραγωνικῶν πήχων. Ἡ δὲ γῆ ἢ ἐλλάττων ἐνὸς στρέμματος καλεῖται τεμάχιον.

Ἄλλ' αἱ οἰκοδομαὶ αἱ ἀνεγερθεῖσαι καὶ παρασκευασθεῖσαι διὰ τὴν χρεῖαν τῆς σπορᾶς καὶ καλλιεργείας εἰδους γαιῶν, καλουμένου κοινῶς ζευγηλατείου, καὶ τὰ κτήνη καὶ ὁ σπόρος καὶ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ζεύγους, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ περιεχόμενα ἐν αὐτῷ, συναποτελοῦσι συστατικὸν μέρος τῆς γῆς. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τις τῶν κυρίων τοιούτων ζευγηλατείων ἀποβιώσῃ ἄνευ τινός κληρονόμου, οὐδέ τις δικαιοῦχος τοῦ ταπίου, τὸ ζευγηλατεῖον δίδεται παρὰ τοῦ Δημοσίου εἰς τὸν

ζητοῦντα ἐπὶ δημοπρασίας. Ἐάν δὲ, ἀποθανόντος αὐτοῦ ἄνευ κληρονόμου, κεκτημένου τὸ εἰς αὐτὸν μεταβιβάσεως δικαίωμα, μεταβιβασθῶσιν αἱ εἰρημέναι οἰκοδομαὶ καὶ τὰ κτήνη καὶ ὁ σπόρος καὶ λοιπὰ εἰς ἄλλους κληρονόμους, ἐπειδὴ, καθὰ ἐν τῷ περὶ ἀδεσπότην Κεφαλαίῳ ἐδηλώθη, ἔχουσιν οὗτοι δικαίωμα ταπίου ἐπὶ τῶν γαιῶν, αἵτινες παρακολουθητικῶς πρὸς τὸ ζευγηλατεῖον ἐκεῖνο σπεύρονται καὶ κατέχονται, διὰ τοῦτο καὶ αἱ γαῖαι παραχωροῦνται εἰς αὐτοὺς, ἐπὶ ἴση τιμῇ τοῦ ταπίου. Ἄρνηθέντων δὲ τούτων, παραχωροῦνται μόνον αἱ γαῖαι εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτὰς ἐπὶ δημοπρασίας, μενόντων ἀθίκτων τῶν παρ' αὐτῶν κληρονομηθέντων κτημάτων καὶ πραγμάτων.

Ἄρθρον 132. — Ὅστις ὀήποτε μολώσῃ ἀδεῖα Ἀυτοκρατορικῇ, θέσιν ἐν τῇ θαλάσῃ, καθίσταται κύριος τῆς θέσεως αὐτῆς. Ἄλλ' ἐάν, δοθείσης αὐτῷ ἀδεῖας, δὲν ἐπιχώσῃ τὴν θέσιν ἐντὸς τριῶν ἔτων καὶ ἐπομένως ἀπολέσῃ τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα, δύναται ἕτερός τις, παραχώσας αὐτὴν εἰς τὴν ἰδιοποιηθῆναι. Ἐάν δὲ μολώσῃ τις θέσιν ἐν τῇ θαλάσῃ ἄνευ ἀδεῖας, ἢ θέσις ἐκεῖνη, καθὼ ἀνήκουσα εἰς τὸ Ταμεῖον, πωλεῖται παρὰ τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ τιμήματος εἰς αὐτόν· ἄρνηθέντος δὲ τούτου, εἰς τὸν ζητοῦντα αὐτὴν ἐπὶ δημοπρασίας.

Τέλος. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἐν ἰσχύϊ Ἀυτοκρατορικοῦ Κώδικος καταργοῦνται αἱ διατάξεις ἀπληγάζουσαι μὲν ἐκ τῶν πρότερον καὶ ὕστερον ἐκδοθεισῶν μέχρι τοῦδε Ὑψηλῶν διαταγῶν, τῶν ἀφορωσῶν εἴτε τὰς δημοσίας γαίας, εἴτε τὰς ἀφιερωμένας καὶ συγκαταλεγόμενας εἰς ἰδιοκτησίας, ἀντιβαίνουσαι δὲ εἰς τὰς

ἐν τῷ παρόντι Κώδῃκι περιεχομένας διατάξεις. Ἐπο-
μένως μὴ γινομένων ἀποφάσεων καὶ ἐκτελέσεων δυνά-
μει φετφάδων (ἀποφάνσεων), ἐκδοθέντων παρὰ τῶν
Μουφτιδῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μνησθεισῶν διαταγῶν,
ἐφαρμοσθήσεται τοῦ λοιποῦ ὁ παρῶν ὑψηλὸς Κώδῃξ
τόσον παρὰ τῷ γραφείῳ τῶν φετφάδων, ὅσον καὶ παρὰ
τοῖς Αὐτοκρατορικοῖς γραφείοις καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς δι-
καστηρίοις καὶ συμβουλείοις, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν,
παρὰ τε τῷ Σουλτανικῷ Διῶνίῳ καὶ τῷ Αὐτοκρατορικῷ
Ἀρχείῳ ὡς καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς μέρεσι, τῶν, περὶ
δημοσίων γαιῶν καὶ ἀφιερωμένων, ἀρχαίων διατάξεων
καὶ κανονισμῶν.

Τὴν 7 Ῥαμαζάν, 1274 (ἐγείρας). (Μ. Χ. 1857).

Ἐτυπώθη (τὸ πρωτότυπον).

Ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ Τυπογραφίᾳ.

Αἱ ἐν τῷ Κώδῃκι τούτῳ διατάξεις συμφωνοῦσιν οὐσιωδῶς
πρὸς τοὺς ἐν τῇ, κατὰ τὸ ἔτος 1827, ἐν Κωνσταντινουπόλει
τυπωθείσῃ Ὁθωμ. Νομολογίᾳ τοῦ Ἀδουβράχίμ. Τόμ. Β'.
σελ. 506—547 περὶ γαιῶν φετφάδας, πεντακοσίους καὶ ἐ-
πέκεινα τὸν ἀριθμὸν, ἐν οἷς ποικιλοτρόπως τὰ ζητήματα φέ-
ρονται, πρὸς διευκόλυνσιν τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων ἐπὶ
τῶν ἀπαντωμένων διαφορῶν. Ὅθεν συνάγεται, ὅτι θεσπίζων
ὁ Νομοθέτης εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς εἰρημένους φετφάδας,
τοὺς ὁποίους, προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκο-
νομικῶν, ἐπιθυμοῦντος νὰ γνωρίξῃ, πῶς διετίθεντο ἐπὶ Τουρ-
κοκρατίας αἱ ἐν Ἑλλάδι γαῖαι κατὰ τὸ Ὁθωμ. δίκαιον, ὡσαύ-
τως ἔχω μεταφράσει καὶ παραδώσει αὐτῷ πρὸ ἑνὸς καὶ ἡ-
μίσεως ἔτους.

Σημ. τοῦ Μεταφρ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΟΜΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

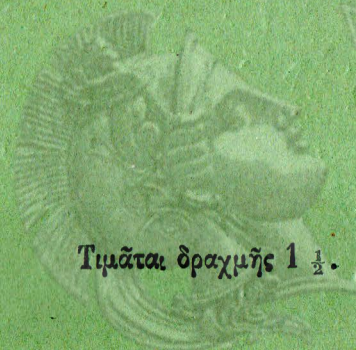
00700011747

ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΑ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

ΠΕΤΡ
ΑΝΘΩΝ

Τιμᾶται δραχμῆς 1 $\frac{1}{2}$.

ΕΚΔΑΤΗΡΙΑ

ΑΘΗΝΑ